

1

SERAFINSKY SVET

4/1986

O b s a h

Z príhovorov a homílií Antona Hlinku :

- Čo je advent	1
- Svätá omša a homília na 1. adventnú nedeľu 1986	3
- Svätá omša a homília na 3. adventnú nedeľu 1985	7
Sú Vianoce	11
Svedectvo brata Antona Gabriela v kostole sv. Štefana v Mníchove na 33. nedeľu cez rok 1986	13
Sv. František z Paoly, pustovník	15
Františkánska rekolekcia na tému: Svätý František a náš Pán	17
- Novéne k trnavskej Panne Mgrii	20
Josef Zvěřina, Praha: Predsedníctvu Lidové strany, poslancům ČNR....	21
- Propolisová tinktura, účinný liek...	23
- O starom a novom roku	25

Príloha :

Vianočná adorácia

Úvaha otca Antona Hlinku na tému

Č o j e a d v e n t ?

Môžeme povedať, že advent je pamiatka, tajomstvo a proroctvo - prirodzene z hľadiska kresťana. Napokon, advent mimo kresťanského ponímania času ak vôbec niečím je, je iba príležitosťou utrať pe-
niaze, prípadne urobiť dobré obchody.

Aby bol advent skutočne tým, čím má byť, mal by človek z a -
t í c h n u ť, z a p o č ú v a ť s a a m o d l i ť s a .

Z a t í c h n u ť - a t o n a v š e t k ý c h ú r o v n i a c h o s o b n o s t i, a j t e -
l e s n e j. Inými slovami znamená zastaviť pracovný proces. Alebo ináč:
m a ť č a s .

Kto má dnes čas? Nemať čas je symbolom postavenia, dôvodom pokla-
dať sa dôležitého - aspoň vo vlastných očiach. Termínový kalendár
so záznamami na každý deň, prípadne i s niekoľkými v ten istý večer,
a to týždne a mesiace dopredu, je preto sladkým otroctvom. Nemať čas
znamená niečím byť. Čas má ten, kto nič nie je.

Zastaviť sa však ešte neznamená začínať. Kolkí skončia prácu te-
lesne, ale všetkými vnútornými mohúcnosťami sú v nej ponorení až po
uši myšlienkami, predstavami a citmi. Sú to trislová, za ktorými
stoja nesmierne priestory ducha a duše. O tichu možno hovoriť až
vtedy, keď zatíchnu aj ony zdroje vnútorného hluku - zmysly - tieto
brány alebo okná, ktorými vchádza do človeka vonkajší svet sa svojim
hlukom. Až keď človek takto zatíchnie, je schpný druhého kroku:
p o č u ť .

Ponajprv druhého, ktorý je vedľa mňa, nado mnou alebo pod mnou,
ktorý je odo mňa závislý, Počúvať čo hovorí alebo aspoň že hovorí.
A keď nie zo zvedavosti, tak aspoň zo záujmu. A ak nie zo záujmu,
tak z úcty k inej ľudskej osobe. S l á s k o u !

Je to vzácna perla, zriedkavá, započúvať sa, dokonca vyprovokovať
- v dobrom zmysle, prirodzene - iného, aby hovoril, otvoril nám svoj
svet. Ale bez úcty a lásky to nejde. Povedať čo si myslím, pokryť
toho iného našimi slovami - vraj našou múdrosťou - podmaniť si ho
takto, ukázať že stojíme nad ním - to sú často naše spôsoby. ~~At~~

Ticho má ale aj inú dimenziu: započúvať sa do vlastného vnútra.
Alebo presnejšie: to vnútorné ticho, ticho zmyslov a predstáv, my-
šlienok a citov je predpokladom, je kľúčom - obrazne povedané - do
veže útočiska, do stredu ľudskej osobnosti, príbytku nášho "ja".
Započúvať sa do seba, byť sám sebou - ako to odporúčal sv. Benedikt
svojím mníchom - je druhý aspekt požiadavky adventu.

Človek však má strach zo seba, zo svojej biedy, chudoby, nahoty.
Uteká z "veže útočiska" von. Pokrýva svoju vnútornú nahotu a oškli-
vosť filozofickým pláštikom alebo dajakým iným plášťom, svedčiacim,
že on niekým je, že má svoje miesto v spoločnosti, medzi ľuďmi.

Započúvať sa do seba, objaviť ohraničenosť, ba náhodnosť vlastnej
bytosti je nielen čosi nepríjemné, ale aj nebezpečné. Môže sa stať
zdrojom nepokoja a malomyselnosti, depresie - existenciálnej depresie -
ak nie čohosi horšieho. Započúvať sa do seba má len vtedy zmysel a
význam, keď človeka vedie k tomu, aby zaujal v rebríčku hodnôt to
miesto, ktoré mu prislúcha: aby objavil kto je. To však je možné len
vtedy, keď sa človek objaví vo vzťahu k tej bytosti, ktorá je jeho
pôvodcom, stvoriteľom, Otcom: keď sa ocitne pred Bohom. A to v správ-
nej polohe: uznajúc a priznávajúc pravdu o sebe a o Ňom.

Znamená to azda, že preniknúť do hĺbky svojej existencie, až do stredu osobnosti, predpokladá vždy stretnutie sa s Bohom? Nie, to nie! Preto môže byť - ako som povedal - vstup do najvnútornejšieho vnútra zdrojom úzkosti. Táto sa premôže až vtedy, keď človek spozná, že nikdy nie je sám a keď uzná jestvovanie a zástoj toho iného, ktorý je vlastne vždy tu.

Jestvuje teda s a m o t a ú z k o s t i a s a m o t a, ktorá človeka v l i e v a o p o r u, nádej, istotu, silu, dôveru v jestvovanie, b a i r a d o s ť. Tá prvá, to je samota človeka so sebou samým. Tá druhá, to je samota človeka s Bohom, to je opúšťanie sveta z lásky k Bohu. Prirodzene, aby sa človek znova vrátil do sveta, obohatený novým svetlom, novou existenciálnou energiou.

A to je m o d l i t b a. To je tá tretia požiadavka adventu. Človek zatíchne, aby sa započúval do hlasu mlčiaceho Boha, aby pokriak v Jeho prítomnosti, aby spoznal a uznal svoje miesto v poriadku vecí a čerpal z toho vyšší druh existencie, účasť na jestvovaní Toho, ktorý je - ktorý je existencia.

Advent bude takto pri spomienke a prorocťve tajomstvom. Alebo presnejšie: príležitosťou tajomného pretvárania človeka skrzé približovanie sa Toho, ktorý stále prichádza!

SE, 12/85.

- o -

Desať pravidiel výchovy kresťanskej mládeže.

1. Učte deti všetkému, čo potrebujú pre časnosť i večnosť, od detstva po dospelosť.
2. Snažte sa z detských srdc odstrániť samolúbosť /egoizmus/, lebo je prameňom mnohých hriechov. Vedte ich k otužovaniu tela a umrtvovaniu žiadostí, navykajúc ich striednosti a zdržanlivosti.
3. Držte na uzde ich zlé žiadosti, najmä pohlavnú náruživosť, Ak ju neskrotíte, všetky ostatné snahy budú márne.
4. Pestujte dobré vlastnosti, najmä hanblivosť, pravdovravnosť a nábožnosť.
5. Dávajte pozor nielen na deti malé, ale aj dorastajúce, aby ich ako doma tak i mimo dom nezviedli zlé príklady a zlí spoločníci.
6. Učte deti poslušnosti kvôli Bohu, ktorú im uľahčíte svojim vážnym a láskavým správaním.
7. Ak si zaslúžia, deti odmeňte, ako robia zle, potrestajte ich, ale oboje robte spravodlivo, skromne a otcovsky.
8. Učte ich zavčas konať dobro a premáhať zlo, lebo prvých šesť rokov života je najdôležitejších.
9. Nikdy nekonajte dvojznačne, z rozmaru, kociako, ale všetko robte svedomite, svorne, horlivo a vytrvalo.
10. Pre deti vyberte takú školu, ktorá im zachová vieru a bohabojnosť. K učiteľovi sa chovajte úctivo a láskavo, podporujúc jeho snahu o poskytnutie vedomostí a naučenie poriadku.

Uvedené pravidlá sme vybrali z Pútnika svätovojtešského, kalendára pre katolíckych Slovákov na rok 1912, roč. XLII., SSV, Trnava, str. 107.

Anton H L I N K A

Svätá omša a homília na 1. adventnú nedeľu v kostole sv. Štefana v Mníchove pre našich krajanov doma a v zahraničí.

"Príde, príde náš Spasiteľ, cestu mu pripravme. Príde drahý náš Mesiáš, hospodu mu spravme". Touto piesňou sme začali adventný čas. Istotne jestvuje málo piesní na svete, ktoré by vyjadrili tak vynikajúcim spôsobom ducha adventu. Sestry a bratia, spievajte pri práci niekedy tie naše piesne, tie naše adventné piesne, také výrazné, ktoré nám dajú aj citovú náplň adventu.

Začnime teraz, touto svätou omšou, milostivý čas adventu znakom kríža: V mene Otca i Syna i Ducha Svätého. Amen.

Vítam Vás tu, sestry a bratia v novom liturgickom roku a pozdravuje i Vás, drahí poslucháči, to veľké množstvo vo vlasti a v zahraničí. Všetkým Vám privolával: Milosť Pána nášho Ježiša Krista, láska Boha Otca a spoločenstvo Ducha Svätého nech je vždy s vami všetkými.-Aj s tebou.

Dnešnou adventnou nedeľou začíname nový cirkevný rok. Jeho prvý úsek stojí v znamení príchodu Ježiša Krista. Kristov príchod do ľudskej duše sa neviaže na čas. Kristus prišiel, prichádza a príde. Približuje sa ku každému človeku a ponúka mu svoju spásu. Preto je advent časom pokánia a milosti.

Evanjelium nás napomína, aby sme boli ostražití a modlili sa. Len tak budeme schopní počuť jeho klopanie na naše srdce. Zastávme sa na chvíľu a v duchu sa spytujme, či berieme vážne tuto Ježišovú výzvu. Koľko času venujeme Bohu? Kto nebdie a nenodlí sa, toho náboženstvo nebude životaschopné.

Pane, často si klopal na naše srdcia, ale my sme mali vždy čosi dôležitejšie na programe. Zmiluj sa nad nami!

Kriste,.... nie aby si uvalil na naše plecia jarmo príkazov a zákazov, ale aby sme sa tešili s priateľstvom s Bohom. My sme sa však o Teba nestarali. Zmiluj sa nad nami!

Pane, neprestaň nás milovať a neunúvaj sa chodiť za stratenou ovcou. Zmiluj sa nad nami!

Homília z evanjelia podľa Matúša, hlava 24:

Čo vyvolávajú tieto slová v predstave dnešného človeka? Istotne u niektorých aj toto: Ide o neurčité, hmlisté orákulum-proroctvo-ktoré sa nás netýka. Hovorí o veciach, ktoré sú buď niekde v ďalekej budúcnosti alebo ide o číry symbol, skrátka veštbá, ktorá nemá nič spoločného s našim životom a preto sa odsunie do sféry exotickéj literatúry, vhodnej na čítanie v zime pri kozube.

Ježiš predvídal túto reakciu a povedal: to, čo má prísť, príde! Nečakane, ako dážď z jasného neba. Ako potopa, ktorá prekvapila ľudí pri hodovaní a svadbe. Doba Noeho môže nastať každú chvíľu!

Noe? Koniec sveta? To azda nie! Ale koniec môjho, tvojho života - a to je koniec sveta pre nás. Pri umieraní sa nevzdáva človek od sveta, ale svet od človeka. Stráca sa mu a on ostáva sám. Nastáva koniec zážitku sveta, čo je napokon to isté, ako keby prišiel jeho koniec- koniec sveta.

Sme na začiatku cirkevného roku, odzrkadľujúce^{ho} dejiny spásy a dejiny vôbec. Nový časový úsek naznačuje, že čas začína, ale že i raz skončí. Človek, ktorého zážitky sa vťahujú na čas, si to neuvedomuje. Oddáva sa snu trvalej existencie života neobmedzenej dĺžky a čosi mu prekáža, aby ohraničil jeho trvanie. Akoby ho čosi anestezovalo: hmotný svet, záujmy, starosti, úspechy, ale i životné

úderý sú ako éter, ktorý ho uspáva. ~~Parúzia koniec sveta~~ ach čo! 'vesmír je ~~predsa taká presná konštrukcia!~~ A že ja odísť? Mám čas! Som zdravý a silný!

Niektorí snívajú tak tuho, že precitnu až na zvuk toho najobávanejšieho hudíka - trúby anjela smrti - ktorý ich vyzve: vstávaj, už je čas! Vlastne, už je koniec času. Kto sa dá takto prekvapiť, p r e m e š k a l to najcennejšie v živote: život sám!

Je to prozreteľné, že Boh nás prostredníctvom Ježišovho hlasu v Cirkvi, na hranici dvoch časových úsekov upozorňuje, aby sme precitli z nebezpečného spánku a žili opravdovým životom, aby sme rozoznávali ~~z d a n i e o d s k u t o č n o s t i~~, sen od bdelosti, tien od vecí, ilúziu od reality. Nie žeby tento svet bol neskutočný, ako myslel Platón alebo idealisti a indická filozofia. Tento svet nie je číry tien, ošial alebo myšlienka myšliaceho. Je reálny, ale predstavuje iba m a l ú č a s ť reality! Kto si to neuvedomí, podobá sa ľudskému plodu v živote matky, ktorý sa oddáva ilúzii, že jeho forma jestvovania je niečím trvalým, časove neobmedzeným, neohraničeným. Jeho iluzórny svet však splasne ako balón a ocitne sa v novej fáze života.

Aj snilko je také nemluvňa. A je ním aj m a t e r i a l i s t a, pre ktorého jedinou skutočnosťou je tento svet - a nič iné. Je skutočný, ako sme už povedali, ale n i e j e c e l o u s k u t o č n o s ť o u pre človeka, lebo jeho existencia sa n e k o n č í koncom zážitku materiálneho sveta, ako sa nekončí existencia ľudského plodu koncom zážitku v maternici. Ježiš poukáže, ako to vysvitá z 24. kapitoly Matúšovho evanjelia, z ktorej je vzatá dnešná stať a veľmi by som ju odporúčal, keby si ju sestry a bratia doma prečítali dnes - jednak na vratkost' pozemskej existencie človeka, jednak na to, že sa raz s t r e t n e so svojím Stvoriteľom a pri tomto stretnutí sa rozhodne o j e h o t r e t e j, definitívnej f o r m e e x i s t e n c i e .

S vratkost'ou ľudskej existencie sme konfrontovaní temer denne, keď pozorujeme, ako ľudia nášho okolia postupne umierajú a na ich miesto nastupujú neskôr narodení. Život sa v dôsledku toho predstavuje ako veľké javisko. Mužovia a ženy sa objavujú a miznú z neho - ako hovoril Shakespeare. Medzi príchodom a odchodom je trocha deja. Niektorí majú šťastie, lebo zohrávajú slávne roly. Iní zasa - vraj - smolu, lebo im pripadla rola ľudí jednoduchých, bezvýznamných a niekedy až odporných. Herci sa menia, ale hra na javisku pokračuje: nazýva sa históriou.

Je to všetko náhoda, alebo stojí za týmto kozmickým divadlom múdry režisér, ktorý všetkých zapája do deja na dosiahnutie svojho cieľa, nepochopiteľného pre hercov, ktorí môžu vidieť iba jednu z nespočetných scén? Zmysel totiž jednotlivým scénam dáva iba celok. Vyjadriť to, že môj život je nezmyselný, je úplne také pochaté, ako ho pokladať za jedínú realitu! Lebo človek sa zrodil z múdreho rozhodnutia Boha-Stvoriteľa, takpovediac režiséra a k Nemu sa navráti po zohraní svojej roli. Po d o b r o m z o h r a n í s v o j e j r o l i . Lebo nchráme na 100 % podľa scenára.

V sponenutej 24. kapitole sa jednotlivé aspekty stretnutia človeka so svojím Stvoriteľom a Sudcom vyjadrujú pomocou symbolov a podobenstiev. Dnešná stať sa sústreďuje na dve-tri. Venujte im pozornosť.

Všimli ste si, že Matúš hovorí o Ňom ako o našom Pánovi. T.j. ten ktorý príde, nie je niekym neznámym. Evanjelista chce tým naznačiť, že Jeho príchod v podstate nie je hrozbou. Pre tých,

5.
ktorí ho poznajú a milujú je dôvod k radosti, a to i napriek okolnosti, že nik nevie kedy príde. Jastvujú síce aj takí, ktorým príchod nášho Pána naháňa strach a hrôzu. Je to už raz tak: kto miluje dobro a robí ho, nebojí sa príchodu Pána a Sudcu. Hrôzu z toho majú iba ľudia zlí, ktorí páchajú nepravosti, boja sa spravodlivosti. Radosť a strach, túžba po stretnutí s Ním alebo pocit hrôzy - vôbec citové reakcie - sú podnetom k b d e l o s t i . Bdelosti panny, ktorá vie že sa blíži ženích, že mu už smie bežať v ústrety a že už smie s radosťou vykriknúť: pozrite, už je tu. Ale i bdelosti podobnej človeku, ktorý vidí, že mu zlodej vnikol do domu a o všetko ho obral. Radosť a strach nezávisí len od toho, čo si myslíme o sebe, o vlastnom živote, jeho mravnej hodnote, ale aj od toho, čo si myslíme o ňom, o našom Pánovi. Lebo čím lepšie Ho poznáme - spoznáme, tým väčšmi Mu budeme dôverovať! Toto poznanie je však d l h o d o b é . Je to vlastne poznávanie vždy hlbšie, čím viac pokročíme na životnej ceste, lebo pri smrti nestretneme po prvý krát nášho Pána. Koľkokrát okusujeme Jeho dobrotu, Jeho milosrdenstvo po našich pádoch, ktorých nebolo ani málo ani malé. Stretnutie s Ním - to osobné, veľké a definitívne - prevýši i to najsmelšie očakávanie a l á s k a p o h l t í v š e t o k s t r a c h ! Hrôza a strach však plní dušu tých, ktorí ho vraj nikdy nestretnú. A keď Ho stretnú, nechceli Ho spoznať. A keď Ho spoznali, nechceli Ho uznať. A keď Ho uznali, nestarali sa Onho.

Iste stál a stojí na životnej ceste každého človeka. Anonymne, hej, ako múdzy tvor, ale keď Mu človek preukáže milosrdenstvo, dostane sa mu milosrdenstva! Ježiš sa takto stáva advokátom každého jednotlivého človeka. Ba viac, stotožňuje sa s ním. To relativizuje hodnotu jednotlivých rol vzhľadom na neskoršiu fázu existencie.

Iba mimochodom, aj On, náš Pán, patrila raz do hereckého súboru a zohral rolu, akú nijaký iný ľudský tvor. Pilát, rímsky miestodržiteľ nie a nie sa priznať k Jeho osobe a či roli. A keď mu Ježiš povedal, že sa narodil, aby vydal svedectvo pravde, pokrčil plecami a prehodil: pravda, čo je pravda? Aj Pilát bol iba hercom. Vstúpil na javisko, aby zohral svoju rolu. História z nej čosi zachovala. Podľa nej bol Ježiš epizódkou v jeho živote. Ale tej skutočnej histórii je epizódkou on v živote Ježiša.

A potom, čo je pravda? Pravda je, pán Pilát, že jediný, ktorý mal prehľad v hre na javisku, na ktorom vystupoval, ktorý jasne rozoznával ilúziu od skutočnosti, sen od bdelosti, bol On. A okrem toho je pravdou, že všetci, ktorí majú účasť na Jeho múdrosti - ba na Jeho osobe - vedia, že nie sú produktom náhody, ale synmi a dcérami Stvoriteľa, ktorý má iný vzťah k svojmu tvorovi ako sochár k svojim sochám, lebo je v podstate - v tej najhlbšej podstate - Otcom.

Po tom všetkom, čo sme tu v krátkosti rozjímali, nadobudne Ježišova zaključujúca výzva, ktorá vlastne tvorí zmysel všetkého čo povedal predtým, celkom iný význam. Bedlite! Ježiš tu nemal na mysli postoj človeka, ktorý je prezieravý, ktorý hronadí zábezpeky osobnej sebaistoty alebo sa zabarikáduje vo svojom dome, t.j. vo svojich záujmoch, starostiach, vo svojom bohatstve v presvedčení, že sa mu nič nemôže stať. A neznamená ani ani - a to najmenej - narkotický spánok ľudí bohatých, vplyvných, učených, pôvabných. Bedliť, to znamená byť p r i p r a v e n ý n a s t r e t n u t i e ! Byť ako muž, ktorý vie, že je všeobecná mobilizácia a že každú chvíľu môže dostať povolávací lístok. Bedliť, to je postoj múdrej panny, ktorá vzala olej do lampy, ale i rezervu. Bedliť, t.j. očakávať Pána, neznamená zahľadieť sa do neznáma a nestarať sa o to, čo vyžaduje každodenný život jednotlivca i spoločnosti, ale dať všetkému novú náplň, novú motiváciu, ba dušu. Bedliť

~~dokonce neznamena ani ockavat, ak sa to vezme presne. Lebo Pan, ktorého ockavame, ktorý vraj pride, je stále tu. Alebo ináč stále prichádza pre toho, kto je ochotný prijímať Ho.~~

To je hlboký zmysel adventu. Adventu, opakujúceho sa na začiatku každého nového cirkevného roka. Upozorňuje veriaceho na to, že Ježiš stojí uprostred nášho života práce a námah, ale i radostí a zadosťučinenia, že prichádza uprostred hodovania a svadobných zábav, skrátka do konkrétneho života. A tu by som dodal, že tento zmysel pre konkrétnu chvíľu, táto neochota, alebo ešte lepšie toto rozhodnutie nestrácať sa v spomienkách minulosti ale ani nerojčiť o budúcnosti, to je valorizovanie, zhodnotenie, správne hodnotenie adventu. Lebo kto sa nenaučil stretávať Ho, kto Ho nespoznal a nespoznával, kto k Nemu nebol milosrdný, lebo vždy prichádza ako núdzny, ako pcestný a chorý, väznený, hladný a smadný atď., ale i ako smutný a nepochopený, sklamaný a skleslý, uponížený a beznádejny, hoci je ten človek chudobný alebo bohatý, slávny alebo jedno duchý- pre toho bude prvé stretnutie s Ježišom i posledným! Zmysel adventu spočíva vlastne v tom, aby človeka naučil milosrdne stretávač Ježiša v čase, aby dosiahol nekonečné milosrdenstvo na k o n c i č i a s . Advent, to je výzva k bdelosti: n e s p i - t e, n e s n í v a j t e, n e o d d á v a j t e s a i l ú z i á m, o t v o r t e o č i. Ten, ktorý príde, prichádza vám stále v ústrety. Amen.

Bratia a sestry, s pevnou dôverou sa modlime k Bohu Otcovi, ktorý tak miloval svet, že nám poslal svojho Jednorodného Syna:

- Za Svätého Otca, biskupov a kňazov, aby s pokorou a láskou viedli ľud v ústrety Kristovi, prosme Pána. -Prosíme ťa, vyslyš nás!
- Za všetky národy, aby starosti o pozemské blaho nepreghušili v nich Božie pozvanie k spáse, prosme Pána.
- Za mládež: aby videla v Kristovi prameň sily a radosti a s rozhodnosťou Ho nasledovala, prosme Pána.
- Za nás všetkých, aby sme s radosťou a dôverou kráčali v ústrety Kristovi a nelipli na pozemských dobrách, prosme Pána.

Všemohúci a večný Bože, Ty chceš, aby sme pripravovali cestu Tvojmu Synovi. Pomôž nám premáhať naše zlé sklony, aby sme boli hodní Tvojich prisľúbení skrze Krista, nášho Pána. - Amen.

Sestry a bratia, stretneme sa tu na budúci týždeň ako obvykle o 10,10 hod. v nedeľu. Svätá omša bude v slovenskej reči kvôli cyklu.

V sobotu, 6.12.1986 je mikulášska slávnosť. Začne o 15 hod....

V utorok o 19 hod. biblický krúžok a o týždeň neskôr nábožensko-vzdelávací. Cyklus I. a III. je biblický, II. a IV. nábožensko-vzdelávací.

Vianočné pohľadnice sa už začnú predávať po tejto sv. omši pred kostolom. Ich autorom je náš tu prítomný umelec Martin Oscipy.

14.12. bude vysviacka nášho druhého diakona tejto farnosti. Ako vidíte, táto farnosť je plodná, dáva aj povolania. Ako je nebezpečná rodina ktorá nemá deti, tak je nebezpečná i farnosť, ktorá nemá povolania. Toto je už druhý diakon a modlime sa za ďalšie povolania. O 9 hod. začne sv.omša svätenia v katedrále.

Želám Vám, aby ste tento adventný čas prežili v milosti. Ježi prichádza, musíme Mu ísť v ústrety, a to aj tyn, že sa Mu otvárame. Pokánie, po grécky metanoia značí otvoriť sa, zmeniť svoj život, t.j. otvoriť sa Jemu, aby mohol zmeniť náš život. Robme to zrieknutím sa cigarety, alkoholu, pôstom, čo sú symboly, znaky dobrej vôle, ktoré ukazujeme Pánu Bohu- a najlepšie na úrovni rodiny....

Anton H l i n k a , SDB

Svätá omša v kostole sv. Štefana v Mníchove na 3. adventnú nedeľu 1985 pre našich krajanov.

Drahí bratia a sestry tu a poslucháči doma i v zahraničí. Dnes v mníchovskom dome je vysviacka za diakona nášho krajana Karola Reinera, ktorý bude pracovať tu v Mníchove ako diakon na slovenskej fare. Spojme sa duchovne s veriacimi v dome a modlime sa za tohto nášho nového diakona. Bude pracovať pre nás!

Osobitným spôsobom si chcem spomenúť pri tejto svätej omši na mládež zo Žiliny, Vrútok, Martina a okolia a z celého srdca ich - i vo vašom mene - pozdraviť.

Vám, tu prítomným, sestry a bratia, Vám, milí poslucháči, Vám, drahá mládež privolávam slovami Písma: Príď, Pane Ježišu Kriste; príď Pane Ježišu a naplň túto svoju rodinu, zídenu v Tvojom mene znakom pokoja, svetlom, radosťou, pokojom a tým, o čo sa neodvážime prosiť: Príď Pane Ježišu!

Dnes slávime tretiu adventnú nedeľu. O necelých desať dní sú Vianoce. Budú pre nás znamenať toľko, nakoľko sme sa prípravou vedeli otvoriť prichádzajúcej spáse.

Prvé čítanie tejto nedele nás medziiným požíva, aby sme si položili otázku: Podľa čoho možno spoznať kresťana? Čím sa líši od ostatných ľudí? Vari prísnyimi mravnými predpismi alebo nedôverou k telu alebo tým, že vie ako vznikol svet a kam speje? Možno vôbec kresťana rozoznať od iných ľudí?

Akákoľvek odpoveď by sa dala formulovať, nikdy by v nej nsmelo chýbať toto: K r e s ť a n j e č l o v e k r a d o s t i , p o k o j a a i s t o t y !

Aj druhé čítanie sa zaoberá týmto aspektom kresťanského života. Pramení z neho skúsenosť, že táto radosť nie je ani ovocím hlbokého vzdelania ani chladného uvažovania ani ľudskej vypočítavosti, ale že vyvierá zo srdca človeka, ktorý je d o b r ý k b l í Ź n y m . A toto je súčasne odpoveď na otázku, ktorú kládli Židia Jánovi: Čo máme robiť?

Ako často si túto otázku kladú nekresťania, ale aj kresťania. Odpoveď sme už síce počuli, ale treba ju rozmeniť na drobný peniaz nášho denného života v rodine, práci, zábave, starostiach, životnom plánovaní. Zastavme sa na chvíľu a rozmyšľajme, koľko v dennom živote počítame s Bohom, s Jeho prozreteľnosťou, s Jeho láskou? Položme na začiatok tejto svätej omše ako dôkaz našej dobrej vôle Bohu otázku z evanjelia: Bože, čo žiadaš, aby som urobil?

Dajme mu však možnosť, aby nám nohol na ňu odpovedať. Vytvorne priestor ticha a pokoja v našom duchu!

Homília Otca Antona :

Na plnšie pochopenie tej-ktorej evanjeliovej state je potrebné poznanie historické, spoločenské, psychologické, hospodárske i politické. Časovo úzky rámec kázne nám nedovoľuje plasticky ho vykresliť, preto ho znázorníme iba v hrubých črtách.

Palestína bola v čase, keď Ján kázal na brehoch Jordána, rímskou kolóniou, navyše jednou z najzaostalejších, najnezaujímavejších a najnepokojnejších. Okupačné vojská Ríma boli veľmi ostražití a často tvrdo potláčali vzbury horlivcov za národnú a náboženskú

nezávislost. Celý národ žil vtedy vo veľkom napätí, lebo podľa prorokov mesiášsky osloboditeľ sa už-už mal objaviť. Preto bol citlivý na všetky znamenia času a silne reagoval na Jánovo vystúpenie. Keď ho vyzýval k vonkajšej a vnútornej očiste, k pokániu, utuženiu vzťahov medzi príslušníkmi vyvoleného národa prostredníctvom vzájomnej lásky a pomoci, prejavovali si nielen ochotu, ale i horlivosť, ako sa to javí z otázky, ktorú Jánovi kládli: Čo máme robiť?

Je to otázka ľudí jednoduchých, ktorí cítia, že sa ide čosi odohrať, čo sa týka aj ich a že aj oni budú musieť zohrať dôležitú úlohu. Treba sa teda náležite pripraviť - šlo z úst do úst.

Istotne však nechýbali medzi nimi takí, ktorým nešlo do hlavy, žeby Jánove odporúčania boli práve tou najlepšou prípravou na stretnutie sa s Mesiášom a na narukovanie do jeho oslobodeneckej armády.

Väčšina prítomných však Jána brala vážne. Pokladala ho za proroka a dala sa od neho pokrstiť. Skepticky, ba až opovržlivo sa voči nemu správali tí, ktorí mali osov z dobrých vzťahov s okupantami a ktorí mali preto strach z každého narušenia poriadku, z každej zmeny. Tol'koto k pozadiu.

Sústreďme sa teraz na Jánovu odpoveď. Odpoveď, lebo v podstate kládol všetkým na srdce to isté. A to s jednoduchosťou ľudového kazateľa. Veľmi dobre vedel, že prostému človeku treba rozprávať konkrétne, jasne a prevediteľne. Že mu treba rozmieniť na drobné aj také odporúčanie, ako láska k bližnému, spravodlivosť atď. Podľa Jána - i keď sa to zdá čudné - pokánie, teda zmena života spočíva v tom, že sa človek obzrie okolo seba, aby videl, či azda niekto nutne nepotrebuje pomoc. A keby Ján, tento askéta, a kajúcnik ako stelesnený v tento advent stál pred týnto mikrofónom a kázal by niesto mňa Vám, tak by nás asi najprv upozornil na nebezpečenstvo farizejov, ktorých nazval vreteničným plemenom, ktorým vyhrážal sekerou priloženou na koreň a vytnutím. Sú to ľudia, ktorí sa uspokojia s obradom, ceremóniou, s návštevou synagógy, chrámu a či kostola, modlitbou, meditáciou alebo vychutnávaním poučiek, prípadne diskusiou o náboženských a teologických problémoch. Ba dokonca pristúpí aj k sviatosti zmierenia, lebo sa to patrí pred sviatkami - ale to je tak všetko. Neopýtajú sa Boha, prípadne Jána alebo Jánov: Čo máme robiť? Čo máme robiť my? Čo mám robiť ja? Čo je pred Bohom moja najvlastnejšia a najpoprednejšia povinnosť?

Ján by sa na nich istotne obrátil vážnym slovom a povedal: Vieš čo, sestra brat? Prv než otvoríš dvere kostola, prípadne spovednice, alebo prv než otvoríš knihu, aby si našiel ďalšie potvrdenie svojej integrálnej pravovernosti, otvor bielizník, otvor peňaženku, otvor šekovú knižku, otvor trezor, otvor špajzu! A potom sa opýtaj: čo mám robiť?

Neviem si predstaviť, žeby Ján povedal čosi iné. Najprv, človek sa nemôže dajakým Otčenášom vykúpiť z povinnosti voči iným a nevykúpi sa od nej ani tým najsvätejším úkonom, ktorým je eucharistická obeta, prípadne sviatosť zmierenia - spoved.

Čo by potom Ján povedal, čo by ešte priložil? To si všetko môžeme domysliť, lebo voľakedy, keď Ján kázal na brehoch Jordána, bieda bola doma, v každom dome, u susedov, v dedine. Dnes sú naši susedmi aj tí v Afrike, Ázii, Južnej Amerike. A mnohé iné veci, ktoré sa prv nevideli alebo neboli problémom, dnes vidíme a poznáme.

Jánovo kázanie tejto nedele je veľmi presvedčivým dokladom oprávnenosti jeho čestného titulu: predchodca Pánov. Medzi jeho kázaním a kázaním Ježišovým je kontinuita. Aj pre neho má v náboženskom

živote prináť dobrota srdca konkrétnych činov vzájomnej pomoci a milosrdenstva. Aj On, Ježiš, bude mať výhrady proti pobožnostárstvu farizejov, ktorí sa síce modlia, chodia do chrámu, starajú sa o čistotu viery, ale zabúdajú na milosrdenstvo, na ochotu znieriť sa s protivníkmi, na bratskosť, na odpúšťanie. Takýnto ľudom Ježiš v podobenstve odporúčal, aby len pekne vstali, odišli z chrámu, znierili sa s pohnevanými a až potom nech sa prídu pomodliť a prinesť dary na obeť Bohu. Staráť sa iba o bohatstvo a nestarať sa o človeka je pochlebovaním Bohu! A tu mal pravdu Immanuel Kant: to je falošná zbožnosť.

A starať sa iba o človeka a nestarať sa o Boha je buď dlhodobe nemožné, alebo sa prineší na cestu k Bohu. Jedno bez druhého nejde, lebo ide akoby o dve strany tej istej mince. Najlepšie to vidno na tých, ktorí sa obrátili na Ježišove slovo, napr. na Zachejovi. Len čo to urobil, hneď si uvedomil, že má záväzky voči iným. Hneď bol ochotný deliť sa s nimi. Na nich vidno, kde začína kresťanstvo a kto je kresťan.

Všimnime si ešte jeden detail z dnešnej state evanjelia, typický pre Lukáša: k Jánovi pristúpia predstavitelia nenávidených tried ľudí - kolaboranti okupantov. Nadvládá druhých cudzích, hlavne barbarských národov, bola vždy predmetom nenávisti zo strany národov porobených. K o h o v š a k z o t r o č e n ý l ť u d n a j v ä č š n í n e n á v i d e l a n a k o m s a p o o s l o b o d e n í n a j v ä c p o m s t í l , b o l i z r a d c o v i a s p o m e d z i z o t r o č e n é h o n á r o - d a , p o m á h a č i n e p r i a t e l s k e j m o c n o s t i !

Ktosi mi pred nejakým časom povedal, že tí, ktorí utláčajú dobrých tam u nás doma, nech sa len modlia, nech sú radi, že viera nehynie, lebo keby prišlo raz k obratu, tak to budú mať ťažké, ale keď sa zachová viera, tí spoluobčania im budú vedieť aj odpustiť.

Ján - a neskôr Ježiš - tvoria i v tomto ohľade výnimku. Nenajú účasť na kolektívnej vášni národnej nenávisti. Preto sa Ján - ktorého sa mýtnici, zberatelia rímskych daní a vojaci, ktorí stáli v službách koloniálnych pánov pýtali čo majú robiť - obmedzil na upozornenie na profesionálne pokušenie, ktorému mnohí mýtnici a vojaci podľahli: obohacovanie sa na úkor slabých a vydieranie.

Profesionálne chyby! Mali ich mýtnici, mali ich vojaci za čias Jána a máme ich aj my. Veru typické chyby knaza, typické chyby lekára, typické chyby učiteľa, študenta, rodiča, úradníka, novinára, politika, technika. Každý z nás by sa mal opýtať Jána a Jánov - vlastného svedomia a Boha pri modlitbe, pri spovedi a prijímaní : čo mám robiť?

Každá spoločnosť sa stane sporiadanou len vtedy, keď si každý svedomíte a odborne z a s t a n e s v o j e m i e s t o : učiteľ v škole, technik na pracovisku, politik v parlamente, žiak pri úlohách, rodič v rodine, knaz v kostole a farnosti, novinár v tlači, úradník v službe stránkam a každý slobodne, na základe vnútorného princípu mravnej zodpovednosti, nie pod tlakom hrozby zvonka. Takto sa zástupy prenenia na ľud!

Zaujímavé, ak si všimnete túto stať, Lukáš na začiatku hovorí o zástupoch a až potom o ľuď, ako keby aj on narážal na túto cestu vývoja od amorfnej masy k ľudu!

Posledný aspekt dnešnej state evanjelia, ktorý si ešte nienime povšimnúť, nie je vlastne aspektom, ale osobou. Osobou hlavného herca na scéne, vykreslenej Lukášom. Ale nie je ním Ján, ani jeho poslucháči, ale istý muž, ktorého ešte nik nepozná : Ježiš z Nazaretu.

Darmo sa prítomní obzerajú kol-dokola, upierajúc zrak na každého dospelého muža. Ježiš ostáva nepoznaný, nepoznatelný, až kým nepríde jeho hodina. Na túto hodinu stretnutia sa však treba pripraviť: čo robiť? Tak sme sa na konci dostali znova k otázke, ktorou začali naše úvahy. Hoďte ešte jeden pohľad na jeho odpoveď, na Jánovu odpoveď. Platí aj pre nás :
Podrobte sa ocistovaciemu pohľadu. Pestujte dobrotu srdca skutkami dobročinnnej lásky. Chráňte sa nerestí, spojených s vaším miestnym spoločenstvom!

To je príprava na Jeho príchod. Kto ju zanedbá - možno uzatvárať-stretno Ho, ale Ho nespozná. Takýto človek nebude sláviť Vianoce v pravom zmysle slova. Budú to - keby niečo - bakchanálie.

Sviatky, ktoré budeme o desať dní sláviť, budú vianocami iba vtedy, keď dajakým spôsobom stretneme Ježiša, keď Ho spoznáme uprostred svojich, keď sa skutočne zahľadíme do Jeho očí, keď povieme Ty - vždy jedno jediné slovo, v ktorom bude však všetko. Ale to je n o ž n é i b a v t e d y, keď má človek č i s t é s r d c e ! Lebo ešte i dnes platí Ježišovo blahosla-venstvo: blahoslavení čistého srdca, lebo oni uvidia Boha! Preto tá výzva Cirkvi prijať sviatosť zmierenia, očisty. Ale nie ako čiru ceremoniu. To by bol farizejizmus, to by bol osudný sebaklan.

Očista sama osebe však nestačí. Učí nás to dnes Ján Krstiteľ. S k ú s e n o s ť n á s u č í, ž e s r d c e m ŏ ž e b y ť č i s t é, a l e p r á z d n é. Život bezúhonný, ale sterilný. Bez hriechov, ale i bez dobroty. Ján káže nepáchať hriechy proti spravodlivosti a láske, ale hneď doloží požiadavku otvoriť oči, srdce a ruky pre núdzných!

My máme tiež v našom strede núdzných, ktorí budú potrebovať po tieto dni našu pomoc. A Cirkev po tieto dni Vám vtlačí do rúk obálku s jedným slovom : A d v e n i a t. Aj nás to zaväzuje.

Jánov príkaz, Jánova kázeň platí pre všetkých. Aj pre tých, ktorí ešte nemôžu otvoriť ruky a rozdávať. Môžu ale otvoriť oči a srdce, lebo napokon srdce dodáva hodnotu tomu, čo dáva ruka. Na druhej strane však treba povedať, že ani dobročinnosť sama nestačí. Istotne, že láska zakrýva množstvo hriechov - vraví apoštol Pavol. Istotne, že Boh sa často preniesie ponad naše ľudské schémy a zjaví sa i ľuďom, ktorí o ňom a o Jeho dobrote ani len netušili. No obyčajná cesta postupného obracania sa očistou a dobročinnosťou je cestou, na ktorej Pán čaká 99 % svojich ovčiek. Tá stá, to je tá výninka, ktorá ide hľadať, lebo potom má s nou osobitné zámery.

Sestry a bratia, v tomto nech spočíva naša bezprostredná príprava na Vianoce, na stretnutie sa s Pánom. A toto je najistejšia cesta k Nemu na konci našej adventnej cesty, po ktorej prídu večné Vianoce. Amen.

- o -

Niekoľko strelných modlitieb :

- Pane, ráč nás v tento deň a v túto noc zachrániť od hriechu!
- Pane, pošli svojej Cirkvi svätých kňazov a horlivých rehoľníkov!
- Najsvätejšie Srdce Ježišovo, verím, že ma miluješ!
- Nepoškvrnená Panna Mária, kráľovna pokoja, oroduj za nás!
- Bože Ty si všemohúci, urob ma svätým!

Matka milosrdenstva, oroduj za nás!

- o -

S ú V i a n o c e .

Tešíme sa na chvíľku šťastia pod vianočným stromčekom, na radosť detí, na vianočný mier v rušnom a zmätenom svete. Uvedomujeme si však, čo sa na Vianoce dialo?

Cez jedny Vianoce vyšiel Pán Ježiš navštíviť tie domy, kde ho majú radi. Prišiel do samého stredu mesta, aby sa pozrel, ako slávia Vianoce ľudia dneška. Všade vládla samá radosť. Vianoce, vianoce, všetko slávi vianoce. Zastavil sa pri prvom človekovi, ktorého stretol. Bol to veľmi zamestnaný dopravný strážnik na námestí pred divadlom.

"Prosím vás, čo sú vlastne za sviatky tie vianoce?" - spýtal sa Kristus.

Strážnik sa na neho zadivene pozrel a povedal: "Odkiaľ ste?"

- Z Betlehema.
- Čo to hovoríte?
- Áno, z Betlehema!
- Nepoznám ten zapadáč. Ale nech ste už odkiaľkoľvek, každý predsa vie, že sú to sviatky pre deti, nie?
- A čo tí okoloidúci, čo nesú tie balíčky?
- Na vianoce sú všetci detmi veľkí i malí!
- A odkiaľ, prosím, pochádzajú tieto sviatky?
- To sa pýtate príliš mnoho, obráťte sa na niekoho iného!

Kristus išiel ďalej mestom a zastavil sa pred vchodom do veľkej školy. Na vyhláškovej tabuli čítal: Vianočná besiedka pre žiakov 1. - 5. triedy. Vstúpil. Bolo tu zhromaždených niekoľko sto detí. Rozdávali sa darčeky, knihy a všeličo iné. Výhry boli losované s veľkým krikom. Ale ani tu neboli žiadne jasličky, žiaden kríž. A nikto sa ani nezmielil o Ježiškovi. Kristus ostal opustený s pocitom hroznej samelosti. Bol tu cudzincom. Rozhliadol sa dookola. Pristúpil k ječnému dievčatku, ktoré malo plnú náruč hračiek a spýtal sa:

- Máš rada Ježiška, ktorý ti prostredníctvom rodičov posielal darčeky?

Dievčatko sa zadivene pozrelo na Krista a povedalo: Kto je Ježiško?

- Nepoznáš Ho?
- Nie!

Jedna pani beží, ako keby vetrila nebezpečie. "Čo ti ten pán povedal?" Keď sa dozvedela, ukázala veľkým gestom na Krista a na dvere a povedala: Hľadte odtiaľto čo najskôr odísť! Rozhorčená potom hovorila súdruške riaditeľke o tom výstupe a tá hneď rozkázala, aby brána bola strážená.

Kristus sa dal unášať davom, ktorý sa vinul ako prúd medzi obchodmi a domami. Hračky, hračky, všade len samé hračky. Niekoľko vianočných stromčekov, nikde žiadne jasličky.

Dvaja mladí ľudia idú okolo neho. Obaja, muž a žena, nesú hračky. Zdajú sa byť poctivými, dobrými ľuďmi. Aj oni išli sláviť Vianoce. Kristus išiel až do ich domu a neviditeľne vstúpil do ich izby. Híršli hostia, všetci v ružovej, povznesenej nálade. Zasadli k stolu, jedli a pili.

Predstavte si - hovorí jeden - bol som na polnočnej.

- Skutočne? A čo si tam robil?
- Koncetr filharmonie to síce nebol, ale bolo to celkom zábavné!

V dome nemali ani jasličky, ani kríž. Za malú chvíľu Kristus spoznal plytkosť ich rečí a išiel zasa ďalej.

Dlho blúdil mestom. Kráčal ulicami vedľa mnohých obchodoch a domoch, kde slávil vianoce, nevediac, čo pre nich znamenajú. Pred dvoma tisícročiami prišiel Kristus ku svojim a svoji ho neprijali. Dnes však k tomu pribudlo ešte niečo nové: podržali si síce vianočnú

~~radost, ale ne pôvodcu radosti sa snažia zabudnúť.~~

S týmito smutnými dojmami sa Kristus nechcel vrátiť. Unavený a sklamaný odchádza z rušného mesta do tichých ulíc predmestia. Jeho pozornosť upútal jeden osvietený domček, celkom jednoduchý. Priblížil sa a malou skulinou zazrel svoj obraz umiestnený na čelnom mieste. Pri stromčeku stáli pekné jasličky. Vo dverách sa objavilo dievčatko, taký malý čiperný špunt.

- Nie je vám teplo, však?
- Áno, je mi zima!
- Tak poďte ku nám dovnútra, u nás je pekne, teplo!

Kristus vstúpil. Niekoľko detí sa točilo okolo otca, ktorý čítal z nejakej knihy. Len mladá pani s maličkým v náruči spozorovala príchodzieho.

- Mami, tomuto pánovi je zima!
- Poďte ďalej, zavolať na neznámeho.

Až teraz si aj ostatní povšimli hosta a urobili mu miesto.

- Zohrejte sa! Máte smäd, hlad? Jedol ste? Viete, u nás vždy na Vianoce myslíme s jedným dielom pre hosta. My hovoríme pre Pána Ježiša!

Kristus sa dlhšie zahľadel do očí detí, až nakoniec spočinul jeho zrak na mladom otcovi a matke. Jeho tvárou preletel úsmev. Potom pomaly zmizol.

- On je to! - zvolalo dievčatko.
- Musí to byť On! - opakoval otec.

- o -

List Ježiškovi.

Milý Ježiško! Vianoce sa rýchlo blížia, čochvíľa už zavítajú k nám. Každé dieťa s radosťou čaká od teba nejaký darček. Ale naša mamička nám každý rok hovorí, že aj Ježiško čaká od každého nejaký darček.

Tak aj ja s mojimi bračekom a sestričkami Ti chceme tiež niečo darovať. Najprv Ti darujeme svoje srdiečka. Potom Ti posielame po sto Otčenášov, Zdravasov, Verím v Boha a Sláva Otcu. K tomu Ti posielame balíček s potrebami pre deti v misijách, ako sme sa o tom dočítali, lebo aj tam budú od Teba očakávať nejaké darčeky.

Milý Ježiško, dúfame, že to od nás prijmeš. Ostávame aj naďalej Tvoje verné dievky.

Podpisy za nás urobili mamička a ozecko.

- o -

Svätý Grignon de Montfort v knihe "Tajomstvo presvätého ruženca" o modlitbe svätého ruženca s rozjímaním o jeho tajomstvách píše :

1. Pomáha nám stále dokonalejšie poznať Ježiša Krista.
2. Očisťuje nás od hriechu.
3. Pomáha nám zvíťaziť nad všetkými našimi nepriateľmi.
4. Uľahčuje nám čnostne žiť.
5. Rozmnožuje v nás lásku k Ježišovi Kristovi.
6. Obohacuje nás milosťami a zásluhami.
7. Poskytuje nám prostriedky, aby sme mohli dať Bohu i ľuďom, čo im patrí, a pomáha nám dostať od Pána Boha najrozličnejšie milosti.

- o -

Svedectvo brata Antona G A B R I E L A

v kostole sv. Štefana v Mníchove na 33. nedelu cez rok 1986.

Drahé sestry a bratia:

Dňa 5. októbra 1986 som do rúk pátra provinciála Bavorskej františkánskej provincie zložil prvé sluby, korunujúc tak rok veľmi intenzívneho duchovného, prácou a povinnosťami naplneného prípravného a skúšobného obdobia, zvaného noviciát.

Ako 41-ročný, plných 16 rokov pracujúc ako zubný lekár, zanechal som všetko: vlast', príbuzných, veľmi výnosnú prácu, možnosti cestovať, rozdal som imanie a stal sa františkánom - vlastne najprv tým novicom.

Znie to veľmi jednoducho: zanechať, rozdať, dať sa. Za týmito slovami sa skrývajú roky, v ktorých som cítil vnútorné volanie a nevedel som kam. Vnútorný hlas, o ktorom som nevedel, komu patrí. Zažil som veci, ktoré mi čosi naznačovali, ale ktoré som nevedel "prečítať". Všetko to narážalo u mňa na vysoký a hrubý múr pýchy, ktorá pod všelijakými podobaniami a menami v nás a okolo nás tvorí akási zrohovatelnú kôru. Stavovská hrdosť, hrdosť z dosiahnutých úspechov a majetku. A slovo "hrdosť" je len jemnejší a šetrnejší výraz pre slovo "pýcha". Za všetkým tým sa skrýva moje "ja", môj egoizmus, to moje obrovské "mne" zo všetkého na svete najmilšie "Ja", písané vždy veľkým písmenom.

Vnútorné volanie bolo čoraz silnejšie a sladšie. Moje ja, ktoré chce ísť vlastnými cestami, nie Božími, pohodlnými, Bohu sa priechiacimi - toto moje ja bolo u mne rozbudované, stabilizované, oko nedobytné. Radšej sa ma neopýtajte, koľko bezmocnosti, zúfalstva, ba i zlosti sám na seba som cítil zoči-voči tejto mojej stavbe. Moje pyšné ja mi dalo zabudnúť na to, že mi Kristus chce pomôcť pri odpratávaní mojej stavby, že sa nemusím spoliehať na svoje vlastné sily. Dlhú dobu mi trvalo kým som si uvedomil, že Kristovo kráľovstvo - ako sa tiež hovorí kráľovstvo nebeské - nie je len na druhom svete, ale že je v každom z nás, že vykupiteľský čin Syna Božieho začal už tu na zemi - kráľovstvo lásky. Otvoril nám oči pre Boha Otca.

Dal som sa do hľadania onoho kráľovstva v sebe. Ponajprv bolo potrebné rozleptať onen múr vlastného, mne tak drahého "ja". Čím bol menší a tenší, tým viac som cítil, že ma Kristus potrebuje celého. Ako sa zmenšovalo moje drahé ja, rástol On. A už som začínal tušiť, že bez Neho nemôžem byť v živote šťastný.

Bol to veľmi dlhý a neľahký proces. Bol som ako suchá špongia, ako vysušené pole, smädny po slove Božom. Neľahko som Ho však chápal. Roky, keď som bol kresťanom-nekresťanom a ateistické prostredie v Česko-Slovensku, ale i tu v Nemecku ma pripravili o onen vnútorný sluch a zrak. Mal som oči a nevidel som, mal som uši a nepočul som. Náboženská literatúra a najmä Písmo sväté spolu s možnou začatou tvrdohlavosťou mi pomohli vidieť a počuť duchovne.

Znie to opäť veľmi jednoducho, encyklopedicky, stroho. Len ten kto to prežil alebo práve prežíva mi dá za pravdu, ako málo je človek schopný z vlastnej sily čosi vykonať. V zápätí ale pocíti na sebe ale to, čomu hovoríme milosť Božia. Boh nás stvoril na svoj obraz. Okrem iného nám dal poriadny kus slobody, ktorú i On sám úzkostlivo na nás rešpektuje, než by sme sa rozhodli pre alebo proti Jeho vôli. Stotážiť sa s Jeho vôľou znamená otvoriť sa mu celkom, ba nebojím sa to vysloviť: zavrieť s dôverou v Neho oči a padnúť do Jeho rúk!

Ako inak môže vykonať to, o čo Ho denne v Otčenáši prosíme: staň sa vôľa Tvoja! ~~Mysel som konal radikálne, lebo v kráľovstve nebeskom, ktorého kôrienky som túžil v sebe hľadať a nájsť, je všetko akoby naopak, platia úplne iné hodnoty ako v kráľovstvách pozemských. Radikálne, to znamená v podstate umrieť doterajšiemu životu, skoncovať so sebou samým. Odmenou bolo, že som v sebe objavil človeka celkom nového. Ešte síce spiaceho, no s mladíckou silou. Táto radikálna "smrť", zvalenie orcho hrubého múru môjho najmilšieho ja, bolo to najťažšie, čo som v živote musel absolvovať. A niet divu, že práve toto odrádza mnohých od myšlienky vstúpiť do rádov alebo stať sa z katolíka ozajstným kresťanom, t.j. pokristeným so všetkými dôsledkami.~~

Tri miesta Nového zákona ma priamo oslovili a hlboko v duši trafili práve v tom čase, keď som sa vrátil do lona Cirkvi, keď som cítil, že Boh o mňa čosi chce. Až neskôr som sa dozvedel, že to boli tie isté miesta, ktoré oslovili svätého Františka, keď s prvými bratmi hľadal odpoveď na svoje otázky.

Prvou staťou Evanjelia bola príhoda z bohatým mladíkom. Všetky tieto prikázania som drdržoval, čo mi ešte chýba - pýtal sa mladík. Ježiš mu odpovedal: Ak chceš byť dokonalým, choď, predaj svoj majetok, peniaze daj chudobným. Tak budeš mať trvalý poklad v nebi. Potom príď a nasleduj ma! Ako je známe, mladík sa zamútil a odišiel, lebo bol veľmi bohatý.

Druhou staťou Evanjelia bola reč Ježišova: Keď chce niekto za mnou ísť, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma. Lebo kto chce zachrániť svoj život, stratí ho, ale kto ho stratí pre mňa, nájde ho. Veď čo osoží človeku, keď celý svet získa, ale stratí svoju dušu.

Tretím miestom bola scéna o nasledovaní Krista a jeho výpoveď: Ten, kto položí ruku na pluh a obzrie sa, nie je hoden kráľovstva nebeského.

Boli to akoby tri slová jednej výzvy, ktoré som - neobzerajúc sa - nasledoval. Doslovne nasledoval, nešpekulujúc, bez vedeckých dišpút, bez bočných úmyslov. Traffený v samom strede duše, letel som plný dôvery v Boha do Jeho rúk.

Evanjelium musí trafiť. Kresťania sa ho musia znova a znova naučiť objavovať! V nom sa nám Kristus tajomným spôsobom znova a znova objavuje! A volá k nasledovaniu, aby urobil koniec nášmu často nezmyselnému behaniu za rôznymi - izmami alebo i bezhlavému bežaniu jednoducho v ústrety našej večnej smrti.

Na začiatku mojej rádovej cesty sa chcem poďakovať Bohu za mojich rodičov, ktorí - ako učitelia - vystavení v Česko-Slovensku ateistickému tlaku, stihli okrem krstu a birmovky dať mi základy kresťanskej výchovy. Ďakujem Bohu za to, že v pravom čase mi postavil do cesty pravých ľudí, že mi umožnil slobodne sa rozvinúť i rozhodnúť v slobodnej krajine. V modlitbách som denne s Vami, bratia františkáhi v Česko-Slovensku, obdivujúc a Bohu ďakujúc za Vašu nebojácnosť a svedectvo o pravde. Nie ste sami: Spája nás duch Otca rádu svätého Františka, ktorý si prijal, aby sme žili Evanjelium bez nenávisťi k našim prenasledovateľom a neprajníkom. Žiť evanjelium znamená ale zbaviť sa strachu pred silnejším a naučiť i iných zbaviť sa tohoto večného strachu, ktorý sputáva nielen ústa, ale i ruky a nohy, určené k pomoci iným. Žiadna Regula; žiadne preslavy a dlhé unavujúce dišputy o viere nikoho nepresvedčia. Iba o s o b n ý p r í k l a d , s v e d e c t v o v l a s t n é h o č i n u overí vieru každého kresťana i člena rádu. Vašu nebojácnosť obdivujú tu na Západe nielen moji spolubratia a ja, ale i mladí ľudia vo farnostiach! Koniec.

2. apríla katolícka Cirkev spomína na

sv. F R A N T I Š K A z Paoly /Paulánskeho/, pustovníka
/1416 - 1507/.

Pochádzal z Kalábrie v južnom Taliansku. Narodil sa v Paole v marci roku 1416. Rodičia boli dlho bezdetní a chlapec sa im narodil v pokročilom veku po modlitbách k sv. Františkovi Asiskému. Preto mu dali aj meno po asiskom svätcovi.

František dostal v rodičovskom dome hlbokú náboženskú výchovu, ktorá ovplyvnila celý jeho ďalší život. Keď mal 12 rokov, rodičia ho dali na rok do františkánskeho kláštora, kde žil v reholnej komunite a v reholnom rúchu podľa slubu, ktorí urobili rodičia sv. Františkovi Asiskému. Pobyť v kláštore medzi príkladnými reholníkmi urýchlil jeho duchovnú zrelosť a posilnil túžbu po prísnom mníšskom živote. Od tých čias začali Františka sprevádzať i mimoriadne úkazy, ktoré mu získali povest' divotvorcu. Tak mal dar bilokácie /bol v tom istom čase na dvoch rozličných miestach/, že- ravé uhlie ho nepopálilo, poznal skryté veci... Neskôr počas svojho dlhého života mimoriadnym, zázračným spôsobom pomohol mnohým chudobným a chorým. Životopisci dokonca uvádzajú i vzkriesenie z mŕtvych istého chlapca z bližšieho príbuzenstva.

Keď sa František vrátil z františkánskeho kláštora domov, podnikol i s rodičmi púť do Asisi. Cestou navštívili Moncassino, Loreto a Rím. V Ríme sa 13-ročný František pohoršil nad luxusným sprievodom istého kardinála a s otvorenou jednoduchosťou ho nabádal k evanjeliovej chudobe a poníženosti.

Po návrate z púte sa František rozhodol viesť prísny pustovnícky život v blízkosti rodnej Paoly. Jeho programom bola modlitba, pôst, telesné mŕtvenie, práca... Netrvalo dlho a k mladému horlivému pustovníkovi sa začali pridávať spoločníci. František sa rozhodol postaviť pre nich cely, kostol a napokon i kláštor, ktorý sa stal materským domom nového mníšskeho spoločenstva - "Pustovníkov brata Františka". Mnísi sa neskôr nazývali "minimi" - "najmenší" alebo jednoducho "Pauláni". Novú spoločnosť schválil najprv miestny arcibiskup a roku 1474 pápež Sixtus IV. Ako zaujímavosť možno spomenúť, že medzi paulánskymi pustovníkmi prežil koniec života i Františkov otec, keď ovdovel.

Františkovi mnísi viedli veľmi tvrdý život. Okrem troch normálnych reholných slubov chudoby, čistoty a poslušnosti slubovali i "večný pôst", to znamená- stále žili ako vo veľkom pôste. Napriek tomu sa hlásilo do ich spoločnosti mnoho mladých veľkodušných ľudí, takže František musel pre nich založiť viaceré kláštory v Kalábrii a na Sicílii.

V duchu evanjelia sa František usiloval pomáhať chudobným a utláčaným. Naopak zase s prorockou otvorenosťou karhal násilie a nespravodlivosť zlých mocipánov. Takto si znepriatelil neapolského kráľa Ferranta Aragonského, ktorý chcel z pomsty zrúcať všetky kláštory paulánskych mníchov. Dokonca poslal vojakov, aby zajali Františka a priviedli ho ako väzňa. Ale František unikol vojakom podivuhodným spôsobom: pohrúžený v modlitbe pred svätostánkom sa stal neviditeľným pre prenasledovateľov. To napokon vynútilo rešpekt i rozhnevaného kráľa.

Povešť o Františkovej svätosti a jeho zázrakoch sa rozšírila až do Francúzska. Vtedajší francúzsky kráľ Ľudovít XI. bol postihnutý ťažkou nevyliciteľnou chorobou. Keď mu nepomohli ani najslávnejší lekári tých čias, poslal svojho majordoma do Kalábrie

a bohatými darmi, aby získal Františka na cestu do Francúzska a na pomoc nešťastnému panovníkovi. Ale František rozhodne odmietal. Napokon šiel, ale iba na pápežov výslovný rozkaz.

Cestou do Francúzska ho ľudia na mnohých miestach nadšene pozdravovali a mnohí okúsili jeho zázračnú pomoc. Mimoriadne slávnostné privítanie mu pripravili Neapolčania. Prijal ho dokonca i kráľ Ferrante a ponúkol mu väčšie množstvo zlatých peňazí. Ale František ich nechcel. Kráľ vtedy vyhlásil, že peniaze dáva na postavenie nového kláštora pre paulánskych mníchov. Nato vzal František jeden peniaz a pred udiveným kráľovým zrakom ho v prstoch rozlomil. Z peniaza vytekala krv. František zvolal: "Pane, to je krv tvojich poddaných, ktorých utláčaš. Táto krv volá o pomstu pred Božou tvárou".

Nevedno, či toto prorocké gesto pohlo kráľovým svedomím. Vidno však, že si vážil prísneho mravokárcu, lebo mu dal na ďalšiu cestu ako sprievodcov niekoľkých dvoranov, medzi nimi básnika Francesca Galeotu, ktorý potom oslávil Františka z Paoly svojimi veršami.

Sprievod sa zastavil i v Ríme, kde srdečne prijal Františka pápež Sixtus IV. Chcel ho vysvätiť za knaza, ale František z poníženosti neprijal ponúkané knazstvo; iba si žiadal dovolenie, aby smel požehnávať ružence a iné veci, ktoré slúžia nábožnosti. Pápež mu zveril delikátne úlohy pre francúzsky kráľovský dvor. Ako sa neskôr ukázalo, ponížený paulánsky svätec dobre splnil toto svoje poslanie.

Kráľ Ľudovít XI. prijal Františka s mimoriadnou úctou a úpenlivo ho prosil o uzdravenie. František mu odpovedal, že život kráľov je v Božích rukách a Boh o ňom rozhoduje podľa svojej vôle. Kráľ sa neuzdravil, ale veľmi sa vnútorne zmenil. Napravil mnohé spáchané krivdy a zlepšil vzťah svojej krajiny k Cirkvi. Napokon spojne zomrel roku 1483 vo svätцovej prítomnosti.

Po kráľovej smrti sa chcel František vrátiť, ale na žiadosť francúzskej regentky Anny de Beaujeu, mladého kráľa Karola VIII. a pápeža Innocenta VIII. zostal vo Francúzsku. Bol duchovným poradcom mladého panovníka a prispel k zlepšeniu francúzskych vzťahov k Anglicku a k Španielsku. Okrem toho bol duchovným vodcom viacerých významných osobností; medzi nimi boli niektorí profesori parížskej univerzity a sv. Jana de Valois z kráľovského rodu, zakladateľka rehole Zvestovania Panny Márie.

František z Paoly zomrel na Veľký piatok 2. apríla 1507 v Plessis-lès-Tours vo Francúzsku. Už o šesť rokov roku 1513 bol vyhlásený za blahoslaveného a o ďalších šesť rokov roku 1519 za svätého. Zvlášť veľkej úcte sa tešil v Taliansku, Francúzsku a Španielsku.

Sv. František z Paoly, divotvorca 15. storočia, patrí medzi veľmi populárne postavy katolíckej Cirkvi. Veriaci ľud ho úprimne miloval, ale vzdali mu úctu aj páni, ktorých neraz tvrdo karhal. Sv. František spájal nekompromisné hlásanie evanjeliových ideálov s úprimnou poníženosťou, prísny spôsobom života a hlbokou duchovnosťou. Tým dal správnejšiu odpoveď na reformné potreby Cirkvi ako protestantskí reformátori, ktorí vystúpili proti Cirkvi po jeho smrti. Nebol učený, ale svätosťou, ktorú spájal s prirodzenou inteligenciou, vedel dosiahnuť viac ako mnohí učenci a teológovia.

- o -

Rajmund Ondruš, S.J.: Dosiahli cieľ. Životopisy svätých usporiadané podľa liturgického kalendára, 2. vyd., SÚSCM, Rím, 1985, 1124 strán.

- o -

~~Františkánska rekolakcia na tému~~

Svätý František a náš Pán.

Vieme, že František miloval evanjelium, radostnú zvesť. Pochopil, že Kristus je stelesnené evanjelium. Môžeme ináč povedať, že skrze evanjelium si zamiloval nositeľa Evanjelia, Krista. Práve v Evanjeliu Krista spoznáva ako živú skutočnosť.

Evanjelium nie sú slová, napísaná kniha, ale je to ž i v á s k u t o č n o s ť, Kristus, Ježiš, Boží Syn, druhá Božská osoba. František si urobil Krista stredobodom svojho života. Začalo to snom v Spolete, keď šiel do boja, a tento stav trval až do konca jeho života. V stigmách, ktoré obdržal pred smrťou, pripodobnil sa Kristovi naplno. Snom v Spolete začína svoje napojenie a premenenie v Krista. V tomto sne sa František pýta: Pane, čo mám robiť. Najprv počuje: Prečo pre sluhu opúšťaš Pána a pre poddaného prečo opúšťaš veliteľa? A potom: František, oprav môj dom!

František dobre rozumie, čo tieto slová znamenajú. Najprv tomu rozumie tak, že má skutočne opraviť Boží dom a ponáhla sa opravovať kostoly, ktoré sú v zlom stave. Tam mu prichádzajú na pomoc aj iní, ktorí pri ňom už zostávajú a nasledujú ho na ceste za Kristom.

František, keď počuje slová "Oprav môj dom!" - vrhá sa do tejto práce s horlivosťou svätého Pavla a hovorí: "Pane, rád to urobím!" Neskôršie dosť často cituje slová evanjelia: "Kto položí svoju ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je hoden Božieho kráľovstva!"

A toto je výzva aj pre nás. Je zlé a spôsobuje katastrofu, keď niekto ide za Kristom napríklad cestou serafínskej charizmy a stále sa obzerá späť a myslí si, že niečo stratil. Na túto tému si poviem viac inokedy.

Mali by sme si uvedomiť, že pre reholníkov a reholníčky je obzerenie sa späť nebezpečné, pretože svedčí o tom, že nie sme ani horúci ani studení, ale vlažní. Môže to viesť ku strate povolania alebo ku strate Božieho volania.

U Františka vidíme, že na zavolanie šiel za Kristom, oddal sa mu. Toto nie je dané každému a málokto to hneď dokáže. Ale to by nevadilo. U nás by to však malo byť chcenie a danie sa.

František nám ďalej hovorí: "Nič iné si nežiadať, nič iné nechcime, nič iné nech nás neteší a sa nám nelúbi, jedine náš Spasiteľ, Vykupiteľ a Stvoriteľ". Tieto slová napísal dokonca do druhej Reguly, v ktorej je mnoho podobných poznámok, upozornení, napomenutí a citátov z Písma svätého. Františkovou túžbou je, aby tí čo idú za ním, išli cestou Kristovou, aby sa neobzerali späť, aby nekonali nič čo ľudské, ale to Božské, čo Pán od nich chce a požaduje. A Görres o Františkovi hovorí, že "ak našiel Božský Spasiteľ od čias apoštolských muža, ktorý všetkými svomi šlapajami kráčal za Ním, vo všetkom čo učil išiel za Jeho príkladom a držal sa ho so všetkými silami, tak to bola tá nadšená postava, ktorá sa ustavične sľnila v Jeho svetle, až nakoniec sám sa stal nositeľom svetla, ktorý nielen vyžaroval svoj lesk, ale i svoj vzor". Toto sú veľké slová o Františkovi. Tu vidíme, ako František prenikol do Krista, ako sa Mu prispôbil a stotožnil s Ním.

Vo "Fioretti-Kvetinkách" sa píše, že náš svätý Otec František bol vo všetkých svojich skutkoch podobný Kristovi. Podobne od Bartolomeja z Pisay poznáme knihu "De conformitate", ktorá bola v 15. storočí veľkým bestsellerom, najlepšie čítanie, v ktorej opisuje súzvučnosť svätého Františka so životom Pána Ježiša. Možno miestami sú tam legendy, ale Františkovo spodobnenie s Kristom je tak pekne znázornené, ako ho poznáme historicky.

10.
Láska Pána Ježiša k nám bola veľká na Kalvárii, ale ešte väčšia bola tým, že išla za Kalváriu darovaním sa nám v Eucharistii. To, že niekto za niekoho položí život, to vieme pochopiť, ale to, že sa nám bude Pán dávať ako svoje Telo a Krv, spôsobom prijateľným človeku, to by nikoho nikdy nenápadlo. Bola to veľká Kristova láska k nám a v tejto láske bol veľký i František. Celano píše, že František často zabúdal na telesný pokrm pri stole, keď počul alebo sám vyslovil meno Ježiš. Potom, hoci sa pozeral nevidel a hoci mal sluch, nepočul. Toto sa nám zdá byť zveličené, až nemožné, ale je to možné a prajem i vám, aby ste sa k takejto analogickej situácii dopracovali. Keď budeme mať ozajstnú snahu a lásku, pocítíme niečo podobné. Ostatné okolie zmizne a zostane iba postata. Sú ľudia, ktorí sa prepracujú ku kvalitnému rozjímaniu - a nemusia byť to iba svätci - že nevidia a nepočujú nič okolo seba, iba Jeho, Pána.

O Františkovi sa píše, že sa často modlieval: "Prosím, Pane, nech strávi moju myseľ nadovšetko, čo je pod slnkom, ohnivá a sladká ako med sila tvojej lásky, aby som z lásky k Tvojej láske zomrel, ako si Ty zo svojej lásky k mojej láske ráčil zomrieť". Keď sa zastavíme pri jeho jednotlivých etapách, ako rástla jeho láska a ako sa pripodobňoval Kristovi, bolo to hlavne v jeho zameraní sa na Krista ako na človeka. Ohniskami bohoľudského Ježišovho života, ktoré naň najviac zapôsobili, boli jasličky, čiže narodenie Pána, Ježišova pokora a láska v Jeho utrpení.

Tieto veci Františka natoľko zaujali, že ťažko mohol myslieť na niečo iné - píše Celano. Napríklad v deň sviatku Božieho narodenia prekypoval veľkou radosťou. Pretože v tejto deň začalo naše vykúpenie, veľmi si prial, aby sa nad tým každý kresťan radoval v Pánovi a dobre robil všetkým tvorom z lásky k Tomu, ktorý nám daroval sám seba.

Tri roky pred svojou smrťou sa František rozhodol vo svojej vynaliezavej láske, že oslávi Pánovo narodenie novým, doposiaľ neznámym spôsobom. Stalo sa to v Grecciu. Odvtedy máme jasličky a napodobňujeme, čo František v lese pri Grecciu oslávil. My, františkáni máme viac takýchto pamiatok a pekných zvykov, napr. krížovú cestu, františkánmi zavedený spôsob modlitby a úcty Pánovho utrpenia.

Ako v láske, podobne i v pokore sa František priblížil k pokore Ježiša v jasličkách a hlavne sa mu stal podobný v ukrižovaní. Zjavenie Ukrižovaného v kostole sv. Damiana naň úžasne zapôsobili. Celano píše, že "od tej hodiny ho prenikla sústrast s Ukrižovaným natoľko, že po celý svoj nasledovný život nosil v srdci sväté jazvy, ktoré mu boli neskoršie vtlačené i do tela. Celý sa chcel uzavrieť do kríža, preto si vyvolil kajúce rúcho, ktoré predstavovalo znak kríža. Celé svoje telo navonok obliekol v Kristov kríž, ako jeho duch obliekol ukrižovaného Pána. Jeho habit - reholný odev, bol z hrubej látky, pytloviny, utkaný v podobe kríža. Prví bratia ešte robili na chrbát kríž. A ako Pán premohol moc pekla znakom kríža, tak i Františkovo vojsko vykonávalo rytiersku službu najvyššiemu Pánovi. Ďalej píše, že "naš svätý Otec František a jeho druhovia boli povolani Pánom a od kríža ku krížu, všade sa ukazovali ako ukrižovaní! A takými aj boli: krásali svetom ako pútnici a so sebou nemali nič, iba Krista ukrižovaného, Evanjelium-radostnú zvesť. Vieme, ako ochotne bezplatne pomáhali všade kde prišli a keď sa naučili reč krajiny do ktorej prišli, ohlasovali ukrižovaného Krista.

František sa natoľko pripodobnil Kristovi v láske, kríži a ukrižovaní, že toto ukrižovanie potom dostal ako prvé stigmatizovaný v deň i n á c h . Došlo k tomu roku 1224, na sviatok povýšenia Kríža. Vtedy obdržal päť rán, vtlačených do tela. Vo Fiorrettách-Kvetinkách máme i modlitbu, ktorú sa modlil:

Ó Pane, Ježišu Kriste, o dva milotary ~~Ty prosím~~ a daj mi ich skôr ako zomriem. ~~Prvý je, aby som na tele i na duši pocítil boľavú~~ bolesť, ktorú si, láskyplný Ježišu, vytrpel vo svojom pretažskom utrpení a umučení. A druhý, aby som, pokiaľ možno, pocítil v srdci tú nezmerateľnú lásku, ktorou si Ty, Syn Boží, bol roznieťený a ktorá Ťa nútila, aby si toľko trpel za nás hriešnikov.

Toto je niečo úžasné. Je skutočnosťou, že František chcel trpieť nie preto, aby sa ukázal svetu, ale aby sa stotožnil s Kristom. O Matke Božej vieme, že sa stala spoluvykupiteľkou ľudstva so svojím Synom. že s ním trpela a nekrvavým spôsobom sa stala kráľovnou mučeníkov. František toto prežíval najskôr v mysli a potom chcel, aby sa to stalo skutočnosťou. Pán ho vypočul a doprial mu to.

Od Celana potom čítame krásne pojednanie o Františkových ranách, stigmatách: "Keď konal túto modlitbu a horel týmto plameňom, stalo sa, že videl približovať sa k sebe ukrižovaného Spasiteľa v podobe Serafa. Podivný Kristov obraz žiaril prejasným leskom a plápolal horúcim plameňom utrpenia. Rany na rukách a nohách boli od klincov krvavo červené a rana v boku naširoko otvorená. Zjavenie hľadelo na Františka takými nevýslovne nežnými a milými očami, že skoro zomieral od radosti a súcitu. Zároveň cítil, ako je zasiahnutý piatimi prenikavými bolesťami, Jeho ruky i nohy boli prebodnuté akoby horúcimi klincami, pravý bok akoby kopijou prebodnutý a otvorený. Spasiteľove jazvy žiarili v jeho tele".

Zamyslime sa ešte raz, vráťme sa späť a uvažujme, nad čím budeme rozjímať?

Každý z nás vie, že k Otcovi sa dostane skrze Ježiša Krista. Evanjelium je nám dané na to, aby sme podľa neho kráčali do Božieho kráľovstva. A tým vteleným evanjeliom je Kristus, preto sa obraciame na Neho.

A čo chceme ?

To, čo chce Boh: plniť Jeho vôľu. A Jeho vôľa je: kto chce ísť za mnou, nech vezme svoj kríž na seba, ide a nasleduje Pána Ježiša. Nehovorí však iba o utrpení, ale aj o radosti, sile. Ba dokonca aj v Starom zákone nájdeme mnohé miesta, ktoré nám dodávajú odvahu a silu. Tak isto v žalmoch, ktoré nás dvíhajú v našich slabostiach a krehkostiach a ktoré nám hovoria o Božom milosrdenstve, o Jeho veľkej láske. Pán je naším prostredníkom, je nám daný na slávu, ale vyžaduje to ísť za Ním a pripodobňovať sa Mu. Značí to ísť cestou, ktorou On išiel: cestou lásky, pokory a dávania sa.

Toto je naša úloha v dnešných časoch, na toto sme tu potrební, Ak si toho budeme vedomí, život sa nám stane ľahším. Rehoľný život v dnešných časoch nie je ľahký. Vnútorne radosti sú tu, ale človek je ešte moc svetácky a preto to nemá ľahké. Keď sa zameriame na to, čo potrebuje naša doba, budeme to mať ľahšie. Ako Františkova doba, aj naša potrebuje ľudí, ktorí dopomôžu ostatným ku skutočne plnému náboženskému rozvitiu a vráteniu sa k pôvodnej vernosti a horlivosti Cirkvi. Dnes nás čaká znova veľká úloha a práca. Nie nejakými akciami - hoci aj tie sú potrebné - ale tieto a všetko musí vychádzať najskôr z nášho pripodobnenia sa Kristovi, lebo čo nemám, nemôžem dať druhým. Teda najprv sa pripodobnime Kristovi, potom Ho nasledujme v tom čo odo mňa žiada, plniť jeho vôľu, ktorú so mnou má, pretvoriť seba samého - a potom apoštolovať. Svoje prirodzené schopnosti ktoré som dostal vložím do toho a budem pomáhať svojim bratom a sestrám vo svete a celej Cirkvi. Teda našou úlohou je najprv seba pretvoriť. Aj Františkovi to trvalo dosť dlho, ale keď to dosiahol, bolo to také mohutné, taká "revolúcia" v dejinách, že dodnes cítime jeho stopy po 800 rokoch. A tieto stopy ostanú až do konca sveta! Amen.

Novéna k trnavskej Panne Márii .

15. novembra 1986 sa nám vyplnila túžba stretnúť sa znova okolo Panny Márie. Po dvoch mesiacoch po Šaštíne, v kostole sv. Mikuláša sa stretli stovky mladých a ostatných veriacich okolo nebeskej Matky.

Cesta vlakom nám ubehla veľmi rýchlo. Na jednotlivých zastávkach sa k nám pridávali ďalšie skupiny mládeže s gitarami a spevom. Do tohto starobyľného mesta prichádzali mladí po celý deň, aby sa o 18 hod. stretli pri eucharistickej obete. Po svätej omši sme sa modlili slávnostný ruženec s jednotlivými rozjímavami pre každým desiatkom. Do 1 h. drána prebiehal v kostole spoločný program: čítanie o Eucharistii, kulte, liturgii-podfarbené organovou hudbnou. Čas bol vyplnený i súkromnými meditáciami.

Z čítania evanjelia o dvoch učeníkov z Betánie sa nám vynorila otázka, ktorú položili učeníci Pánovi: Pane, kde ťa máme hľadať? Odpoveď sme čiastočne obdržali už v homílii o svojom povolaní v manželstve, v laickom alebo reholnom zväzku a apoštoláte. lebo všade tu možno nájsť Pána.

O 23 hod. sa v kostole -- po zhasnutí svetiel a vystavení obrazu Panny Márie -- zažali sviece v rukách prítomných a spievali sa taizácke piesne ako Adoremus te Domini, Magnificat a iné. Jednotlivé piesne dopĺňovali rozjímavania na tému mladosť je dar, nemajte strach z lásky, ktorá vyžaruje. Tento program trval takmer dve hodiny.

O jednej hodine ráno sa dostali k slovu mladí so svojim programom. Odznali mnohé piesne a rozjímavania na tému Mária, nauč nás odpúšťať, pokoj vo svete, bolo tu spomenuté i neďávne stretnutie predstaviteľov rôznych náboženstiev celého sveta so svätým Otcom v Assisi. Potleskom a pápežskou hymnou sme vzdali úctu nášmu svätému Otcovi a predniesli prosbu, aby nás na budúci rok 1987 navštívil pod Tatrami na Slovensku.

Veľmi pekný program mali pripravený speváci z Košíc. Spomenul sa nový interrupčný zákon - ktorý vláda schválila napriek tisícom protipodpisov veriacich. Jeden chlapec - podobne ako v Šaštíne - zaspieval pieseň o mŕtvych deťoch, ktoré matky vraždia a ktoré sa nestihli narodiť. Táto nás pohla už v Šaštíne k uvažovaniu, čoho aktívnym prínosom je návrh, aby sa každý mesiac na Slovensku konali odprosovacie pobožnosti proti vraždeniu nenarodených detí.

Veľmi živo bolo i pred kostolom, kde asi sto mladých ľudí vytvorilo kruh, pochytali sa za ruky a svoju radosť a nadšerie zo stretnutia okolo Márie vyjadrovali tleskaním a spevom. Piesňom "zjednotení v Duchu, zjednotení s Ním" sme sa zjednotili s Cirkvou a jej hlavou, naším svätým Otcom.

V nedeľu ráno sväté omše boli o 5,00 a 7,30 hod., mládežnícka o 11,30 hod. Unavení z celonočného bdenia sme sa ešte raz zastavili pred Maľonnou, ďakovali jej za pekné chvíle a prosili o potrebné milosti. S odhodlaním brániť svoju vieru odchádzali sme domov.

Ako v minulom, i tohto roku sa o nás pekne postarali Trnavčania, ktorí nám poskytli občerstvenie a odpočinok vo svojich domácnostiach. Všetkým, ktorí sa postarali o toto pekné a hodnotné stretnutie, ďakujeme a ostávame s nimi spojení v modlitbách.

- o -

- D -

- V láske a trpezlivosti je žena silnejšia ako muž.
- Česť a dobré meno nemôžeme nikdy dať, preto ho nikomu neberme!
- Zdravá duša, pravá veselosť.
- Pomôcť skleslému aby sa stal lepším, je pravá veľkodušnosť.

- o -

~~Předsednictvu Lidové strany,
Poslancům ČNR za stranu lidovou,
Poslancům - katolíkům jiných stran.~~

S úděsem jsem četl návrh zákona ČNR o umělém přerušení těhotenství, jeho zdůvodnění ministrem zdravotnictví ČSR J. Prokopcem a jednomyslné přijetí tohoto návrhu 20. října 1986.

Jako občan tohoto státu lituji, že nebyl vzat zřetel na protest kardinála Dr. Františka Tomáška, mluvčího katolické církve, a na protestní hlas katolických občanů dosvědčený tisíci podpisy. Jak vidno, ČNR a vládě tyto hlasy nestály ani za zmínku: katolíci této země jsou pokládáni za občany druhého rádu a jsou soustavně přehlíženi.

Daleko smutnější je skutečnost, že se mezi poslanci lidové strany nenašel muž, který by se aspon zdržel hlasování nebo dokonce hlasoval proti. Pokud tito poslanci jsou katolíci, připomínám jim, že od počátku církev potratové praktiky zakazovala a v tom duchu i nový církevní zákoník vyslovuje trest vyloučení z církve těch, kdo potrat uskutečňují /Can. 1398/. Svého mandátu užíli proti morálce katolické církve, proti tem katolíkům, kteří ještě v dobré víře je za své zástupce považovali. Jsou spoluvinnými na všech umělých potratech, za zmaření lidského života, jakým interrupce je z hlediska katolické církve a snad všech křesťanských vyznání, i z hlediska lékařské vědy.

Zpráva ministra zdravotnictví pokládá umělé přerušování těhotenství za vrchol rozvoje socialistické společnosti. Protestuji! Je to nejhlubší úpadek. Je "úkolom a cílem zdravotnické, sociální, hospodářské a kulturní politiky", jak praví důvodová zpráva, vražda zárodků lidského života? "Možnosti lékařské vědy a naše zdravotnická praxe" /tamtéž/ má sloužit ne zdraví národa, ale jeho mravní a fyzické likvidaci? Jménem zdravého rozumu a svého křesťanského svědomí jsem nucen tyto fráze radikálně odsoudit. "Dosažený stupeň vývoje naší společnosti poskytuje ženě dostatek předpokladů a záruk pro to, aby ženy mohly svobodně... rozhodovat, zda chtějí své těhotenství zachovat či nikoliv". - Ale tu nejde jen o těhotenství ženy! Tu jde o život druhého tvora! Zákon poskytuje možnost a dokonce záruky tento život vraždit. O tom malém človíčku ani slovo! Ani slovo o tom, jakou odpovědnost, vinu a účast na tomto činu má muž! Zase na svoj "svobodu" na tomto stupni vývoje socialistické společnosti doplácí jen a jen žena. Ani slovo o tom, jaké důsledky a následky má tato "široká gynekologická odborná praxe" /!/ pro život ženy, pro manželství a rodičovství, pro celý mravní život našeho národa. Tyto "záruky" odstraňují všechny zábrany a etické imperativy - mluví se jen o "samostatném projevení vůle ženy".

V rozporu s těmito chvalořečmi nad hrobem národa se ozvala jediná rozumná slova - aspoň podle zprávy Lidové demokracie z 21.10.1986 - poslankyně E. H á l k o v á. Nevím za jakou stranu je v ČNR, stačí, že mluví za rozum a mravnost: "Každé takové přerušování těhotenství je nežádoucí, je zásahem do organismu ženy. Snahou naší socialistické společnosti musí proto být předcházet těmto jevům a vést zejména mladou generaci k plánovanému a odpovědnému rodičovství". Tedy i miniinterrupce, kterou velebí důvodová zpráva jako "metodu /která/ výrazně zvyšuje stupeň ochrany zdraví žen", je nežádoucí a zásahem do organismu žen. Tato konstatace je porážkou celé politické rétoriky důvodové zprávy. Tím spíš, že ukládá i orientaci pro budoucnost generacím, které budou žít v krvavé lázni interrupční vymoženosti.

Hodnotíme-li umělé přerušení těhotenství v jakékoli formě /tedy i miniinterrupci, jak se strojenou neviností říká/, je to zlo, proto není v zásadě dovoleno. Všechny omluvy a výmluvy musí ustoupit jinému "stupni vývoje" a jinému hledání řešení. Nemohou obstát proti důvody osobní, tím méně společenské. Zbavit se osobních nesnází za cenu vraždy ubíjí morálku, materský cit a lidskou důstojnost. Důsledky tohoto "dobrodíni" jsou už patrné a budou katastrofální! Společenské důvody jsou ještě pochybnější: přeličení nehrozí, proto není třeba vylidnění. "Nežádoucí dítě", t.j. dítě zbavené rodičovské lásky a rodinného prostředí, musí být předmětem starosti společnosti, nikoliv odstraněno zabitím. Zkrátka všechna věda je povolána k tomu, aby hledala a nalézala všechny prostředky života - ne smrti.

Proto ve jménu lidství a křesťanského svědomí volám k odpovědnosti všechny lidi, všechny, kdo se podílejí na tomto zákoně, především však poslance za lidovou stranu, jsou-li v ní ještě křesťané. Provinili jste se proti své víře a proti nám. Nyní aspoň napněte všechny síly, abyste svůj hřích aspoň částečně napravili. Udělejte vše, co je ve vašich silách, aby "dobrodíni" tohoto zákona nebylo využíváno a zneužíváno. V podstatě je to to, co rekla poslankyně E. Hálková. Myslím, že by to konkrétně znamenalo asi toto:

1. Usilujte všemi prostředky o všeobecnou mravní úroveň národa a výchovu mládeže.
2. Věnujte pozornost správné výchově sexuální, předmanželské, výchově k otcovství a materství. Všimněte si, že na první místo kladu výchovu mužů!
3. Mluvte pravdu o potratech a starejte se, aby jeho hrůzná nelidskost nebyla zatajována.
4. Vynaložte své prostředky a možnosti k vážnému uskutečňování "plánovaného rodičovství".
5. Necht společnost /ne jen socialistická/ se ujme nežádoucíu dětí. Na tomto poli prokázaly lidstvu nezměrné služby katolické řády, mužské i ženské. Dnes je toho světlým důkazem Matka Tereza a její Sestry lásky. U nás byla řádům "pozastavena" nebo omezena činnost a jako lék se našla činnost interrupční. Je vaší povinností pomáhat odstranit oboje zlo.
6. Vyvyžte všechny možnosti /televize, rozhlas, tisk atd./, aby rostla "kultura srdce" v /socialistické/ společnosti.

Jsem přesvědčen, že tato slova nepotřebují podpisovou akci, demonstrace atd. - protože jsou zcela lidská; aby s nimi mohl souhlasit každý čestný a rozumný člověk, bez rozdílu příslušnosti stranické nebo vyznání. Na nás katolicích je ovšem rozvinout ještě jiné duchovní prostředky, pro čistý a krásný život mládeže, šťastné rodiny - prostředky příkladu a modlitby.

Josef Zvěřina, Praha.

Uverejňujeme bez vedomia autora listu.

- o -

- Niet čestnejšieho titulu ako matka.

Biedny, kto si neváži svoju matku!

- Najkrajší a najslávnejší pomník si stavia matka v srdciach svojich dobre vychovaných detí.

- Mnohí ľudia vyzerajú pekne - ak sa nich pozeráme zďaleka.

- o -

Propolisová tinktúra, účinný liek domácej a prírodnej farmácie

Tak ako včelia kašička, včelí jed, med a jeho produkty, aj včelí propolis vojde do dejín farmácie ako dôležitý liek. Pokazuje to skutočnosť, že dnes sa vo svete konajú medzinárodné sympóziá o tomto produkte. Na verejnosť prenikli len kusé informácie a toto nové liečivo je doposiaľ zahalené rúškom tajomstva. Napriek tomu sa získali neoceniteľné údaje o jeho používaní nielen vo výžive a kozmetike, ale aj ako liečivo. Propolis si ľudové liečiteľstvo hodnotí na úrovni materskej kašičky a na liečenie chorôb sa používa rafinátový produkt propolisu, zbavený nečistôt, vosku a iných primiešanií, ktorý potom vo forme tinktúry sa osvedčuje pri liečení rôznych chorôb. Propolis je včelí produkt na rámkoch, ktorým lepia volný priestor, aby zabránili prievanu v úle.

Propolisovú tinktúru možno použiť pri nasledovných chorobách:

- pri všetkých infekciách, vyvolávajúcich horúčkovité stavy pacienta: Podáva sa 3 x denne po 30 kvapiek,
- pri ženskom prechode- klimaktériu - sa užíva počas jedného roka pred očakávaným prechodom 1 x denne 10 kvapiek,
- pri zápale mužskej predstojnej žľazy - prostaty - sa užíva ako osvedčený liek 3 x denne jedna kávová lyžička v 100 ml teplej vody,
- pri zvýšenom krvnom tlaku - hypertónii - sa užíva 1 x denne 30 kvapiek večer pred spaním,
- pri zápale ľadvín a pečene sa užíva s dobrým výsledkom 2 x denne 1 kávová lyžička v 100 ml teplej vody. Liečenie každý druhý týždeň prerušíme a opakujeme striedavo až do vyliečenia,
- pri angíne, katarálnej angíne, bolestiach v krku z prechladnutia, chrípke a pod. sa užíva na kloktanie niekoľkokrát denne 1 kávová lyžica v 200 ml teplej vody,
- pri vredovej chorobe žalúdka, dvanástorníka sa vypije ráno na lačno 1 kávová lyžica tinktúry v 100 ml teplého mlieka,
- pri kurích okách, otlakoch a vredoch, ktoré vznikajú z ňy, prikladáme večer pred spaním na postihnuté miesto chumáč vaty namočený v tinktúre, ktorý zaviažeme priloženou gázou a obinadlom,
- všetky kožné defekty, ktoré znášajú lieh, potierame tinktúrou. Defekty kože rýchlo miznú,
- veľmi účinnú vodu po holení zhotoví tak, že do 100 ml teplej vody dáme jednu lyžicu tinktúry. Tento prípravok zabraňuje infekcii kože, vyčisťuje a zjemňuje ju. Prípravok je vhodný aj na ošetrovanie ženskej pleti,
- tinktúra slúži proti streptokokovým a stafylokokovým infekciám tak, že postihnuté miesto potierame alebo vymývame prípravkom, získaným rozmiešaním 50 ml tinktúry v 250 ml prevarenej teplej vode,
- pri pľúcnej TBC užívame 3 x denne 30 kvapiek a 2 x týždenne sa inhalujeme nad parou vody, do ktorej sme na 250 ml teplej vody pridali 50 ml tinktúry,
- opitého človeka privedieme k triezvosti, keď mu dáme vypiť 100 ml studenej vody s 1 kávovou lyžicou tinktúry,
- pri pliesňovom ochorení medzi prstami na dolných končatinách postihnuté miesto potierame tinktúrou,
- pri bolestiach zubov dáme na ne vatú, namočenú v tinktúre,

- pri bolestiach žalúdka alebo pri brušnej kolike vypijeme 100 ml teplej vody, do ktorej sme pridali jednu kávovú lyžicu tinktúry. Bolesť prejde po niekoľkých minútach. Tento prípravok slúži aj proti črevným parazitom, keď sa užíva 2 x denne /ráno na lačno/;
- tinktúra sa používa aj pri popáleninách prvého stupňa, keď postihnuté miesto ihneď natrieme a potom častejšie natierame. Tým zabránime aj vytvoreniu pluzgierov,
- pri starých ranách a preležaninách bolavé miesto umyjeme odvarom repíka lekárskeho a potom častejšie potierame tinktúrou. V krátkom čase sa opuchliny, bolestivé miesta a rany vyhoja,
- tinktúra potláča rast benigných nádorov a lieči rakovinové ochorenia kože, keď postihnuté miesta umývame odvarom nechtíka lekárskeho a natierame tinktúrou. Postup opakujeme denne pred spaním,
- pri rakovine vnútorných orgánov užívame 1 x denne ráno na lačno 100 ml odvaru nechtíka lekárskeho, do ktorého sme pridali jednu kávovú lyžicu tinktúry;

P r í p r a v a propolisovej tinktúry :

do 700 ml liehu nastrúhame 20 gramov propolisu a po piatich dňoch vyluhovania precedíme.

Poznámka: čistý 80-90 % lieh je výhodnejší ako 40 % vodka, lebo lieh takmer úplne vylúži z propolisu balzam a iné liečivé látky.

Ďalší recept z časopisu Včelárství č. 3/1975 na liečenie vredu žalúdka a dvanástorníka:

Do 100 ml rektifikovaného liehu rozdrobíme 10 gramov propolisu a asi 30 minút pretrepávame. Necháme tri dni stáť, znova prečepeme, uložíme na chladné miesto na dva dni a potom precedíme cez silon alebo cez papierový filter /nie cez kovové sitko!/,

Liehový roztok propolisu takto pripravený sa užíva po 15-20 kvapkách vo vode, v teplom mlieku alebo v 0,5 % novokaine. Podáva sa 3 x denne 1 až 1,5 hodiny pred jedením počas 18-20 dní. Potom liečenie na 7-14 dní vylúčime a môžeme znova opakovať.

D á v k o v a n í a t r e b a p r í s n e d o d r ť i a v a ť !
 Veľké dávky tinktúry môžu spôsobiť nechutenstvo, znižovanie celkového tonusu svalov a čriev, ochabnutosť a rozmnoženie leukocytov /bielych krviniek/ v krvi.

Niektorí ľudia môžu byť na tinktúru-propolis alergický. Prejaví sa to svrbením a vyrážkami. Pri prerušovanom užívaní propolisu sa tieto príznaky obyčajne stratia.

Propolis sa môže súčasne užívať v kombinácii s B-komplexom a Celaskonom /vitamíny skupiny B a vitamín C/.

O starom a novom roku.

Viac sa hovorí o novom, ako o starom roku. Asi preto. Lebo v novom roku očakávame mnohé novoty, pred nami je neznámo - a toto má svoje kúzlo. Očakávame, že nový rok bude šťastnejší, hoci nás mnoho ráz sklamal a nesplnil naše očakávania. Veď nakoniec, kto by kriesil to, čo je mŕtve, čo sa vzkriesiť nedá - preto zabúdame na minulosť a s novou nádejou hľadíme do nového roka.

Merítkom všetkého je naša duša. Všetko, čo v našom živote má pečať ducha, neumiera. Všetko, čo sme urobili z lásky k Bohu a ľuďom, zostáva: dobrotivé a teplé slová, ktorými sme iných potešili, keď boli smutní; slová obrany, keď potupovali blížneho; všetky skutky telesného a duchovného milosrdenstva; naše slzy, ktoré sme vyplakali nad sebou a inými; naša radosť, ktorou sme sa radovali s radujúcimi - to všetko nezomrelo, ale žije. Skutky ducha neumierajú. Všetky, dobré či zlé, ostávajú.

Ak bol starý rok zlý, pozrime sa, koľko sme sa my sami vláčili do zloby a nešťastia, koľko úrokov narástlo z našich zlých skutkov. Lebo verme, že všetko prináša úroky.

Silvester má byť pre nás dňom ľútosti, v ktorom si sprítomníme všetky naše poklesky a viny a podáme ich Bohu, aby sa nad nami zmiloval a všetky pochoval vo svojom milosrdenstve. Lebo len to, čo Boh pochoval vo svojom milosrdenstve, je mŕtve, len to sa pomínulo.

Každý z nás však urobil aj mnoho dobrého. O tom sa však zo skromnosti mlčí. Koľko dobra urobí svedomitá matka za jeden rok - kto by to spočítal? Kto spočíta jej vzdychy, jej slová lásky a nežnosti, kto videl všetky podoby, ktoré mala jej láska; kto by vedel zmerať hĺbku jej citov, silu jej lásky a krásu jej bolesti? Uvedomí si syn alebo dcéra, koľko ráz pocítili jej ruku na svojom čele, jej materinský bozk na svojom líci? Toto sú veci, o ktorých nik nehovorí. Že sme ráno vstávali bez starosti a večer išli spokojne spať - to je tiež zásluha matky. V posledný deň roka by sme jej mali dať najavo uznanie a poprosiť ju, aby nám i v novom roku naďalej rozdávala svoju lásku.

V živote je mnoho zlých, ale snáď viac dobrých vecí. Len často nevieme o nich. O tichých, nenáročných dobrých skutkoch noviny nepíšu. Žiaľ, píšu skôr o zlých činoch. A tak je to i s nami. Možno sme mali ťažkosti, stala sa nám krivda, prekonali sme chorobu, stihlo nás nešťastie, ale zároveň sa na nás i život usmial, prežili sme tiché a šťastné chvíle, podarili sa nám mnohé snahy a ľudia nás pochopili. Tešíme sa zo svojich detí alebo vnúčat, blažila nás láska a vzájomná manželská oddanosť.

A koľko nadprirodzených darov sme obdržali? Koľko ráz sme sa vrúčne modlili, zachránili seba i iných od hriechu? Koľko ráz sme mali možnosť položiť ťarchu svojho svedomia v tichých spovedniciach a počuť slová odpustenia a útechy. Nedelné a sviatočné homílie pokriali naše srdcia, aby sme v nasledujúcom týždni mužne niesli svoj kríž. Ježiš Kristus sa nám vo svätostánku každý deň ponúkal, aby sme Ho vpustili do svojich duší, aby sme otvorili srdcia a objali Ho.

Obdržali sme mnoho milostí, darov prirodzených a nadprirodzených. Nech sa teda Silvester stane dňom poďakovania, v ktorom sa postavíme do prítomnosti Božej a donesieme Mu všetko, čo sme dostali. Zákon našich srdiec žiada, aby sme za dary priniesli vďaku. Svätý Pavol hovorí: Čo máš, čo by si nebol dostal. A keď si dostal, čo sa chváliš, ako keby si nebol dostal. Všetko sme dostali, preto za všetko ďakujeme. Boh nás nemusel stvoriť, rodičia nás nemuseli mať a chcieť. Obaja nás chceli z lásky. Že žijeme, že sme snáď zdraví, že vidíme hviezdy, kvety mája a plody jesene, že sme vykúpení, že sme katolíci.

~~- za to všetko ďakujeme Božej láske, ale na nový rok vráťme sa.~~

Nový rok je pred nami. Nevieime aký bude, no nebojme sa budúcnosti. Naše osudy sú v rukách Božích a my veríme, že Boh je Láska. Nie je v našej moci, aby sme nemali kríže, ťažkosti. Naša práca i v novom roku bude snáď ťažká, možno budeme mať súženia, ale zároveň nás znova a znova bude volať Kristus: Poďte ku mne všetci, ktorí sa nemá-
hate a ja vám dám odpočinúť /Mt 11, 28/.

Život bol a bude vždy ťažký. Nevieime, koľko nových rokov ešte dožijeme, no v priebehu všetkých bude treba prinášať obety, trpieť a pracovať. Avšak veľká a čistá láska k Bohu uľahčuje kríž. Ak chceme, aby i tento nový rok bol ľahší a šťastnejší, postarajme sa, aby Božia láska v nás rástla, aby sme všetci mali čisté srdcia. Ak budeme mať lásku, túto môžeme rozdávať do všetkých kútov našej vlasti.

Na prahu Nového roka Vám prajem mnoho svätej, jasnej a veľkej Božej lásky. Tej lásky a toho pokoja, o ktorom spievali anjeli v betlehemskej noci.

I náš slovenský samizdatový časopis "Serafínsky svet" alebo "Pokoj a dobro" končí ďalší ročník. Vydávať sme ho začali v roku 1982, kedy vyšli štyri čísla pod názvom "Serafínsky svet". V roku 1983 vyšlo iba jedno číslo "Pokoj a dobro" z dôvodu zásahu ŠtB proti františkánskemu rádu na Kvetnú nedeľu. Od roku 1984 sme vydali doteraz po štyri čísla striedavo "Serafínsky svet" a "Pokoj a dobro". Keď končíme tento ročník, vzdávame vďaka Všemohúcemu Bohu, nebeskej Matke a jej Synovi za ochranu a vedenie na vyznačenej ceste.

Posledná strana, posledný deň občianskeho roka, veľmi vážne slová v živote človeka. Posledné slovo matky keď zomiera, posledný deň lúčenia, posledný deň života. Slová na zamyslenie...

I v tomto roku sme pracovali v tichosti na povznesení kresťanského života u nás, aby sme raz mohli vydať počet z nášho gazdovania. Položme si otázku, či sme všetky možnosti využili na prospech duší, či vyliata Krv nášho Spasiteľa nebola márna. Každý článok i tohto ročníka chcel povzniesť dušu k Bohu, Panne Márii, serafínskemu Otcovi, poučiť, povzbudiť, rozšíriť obzor umelo zužovaný manipulovanou propagandou. Odpovedzme si tu na otázku, či to čo sme čítali, skutočne sme aj žili, či sme obohatili seba i druhých?

Na tejto poslednej strane ďakujeme Pánu za všetko, čoho sa nám dostalo. I apoštol Pavol hovorí, že ďakovať máme za všetko. Za všetko dobré, čo sme obdržali, lebo každá minúta života je Božím darom. Avšak ďakujeme aj za ťažkosti, lebo nimi rastieme na ceste k Bohu.

Pri tejto príležitosti ďakujem všetkým hrdinským katolíkom, ktorí napriek riziku propagujú náš časopis, rozširujú rady odberateľov a tak napomáhajú vzrast viery a úctu k Cirkvi. Ďakujem i všetkým spolupracovníkom a prispievateľom za ich obetavú a nežistnú prácu a v novom roku znova prosím o spoluprácu nielen doterajších, ale i nových.

Božské Srdce Ježišovo, príd' Tvoje kráľovstvo a daj, aby sme sa všetci s Tebou spojili, lebo iba tak sa zachránime.

Sedembolestná Panna Mária, naša Patrónka, zastaň sa a ochraňuj náš národ. Zaveď ho k svojmu božskému Synovi a ukáž mu cestu ku svätostánku, aby čerpal silu z prevelebnej Sviatosti.

Serafínsky svätý Otec František, upevňuj a rozširuj svoju pozemskú a nebeskú rodinu o nových svätých!

V I A N O Č N Á   A D O R Á C I A .

Narodil sa nám Kristus, počte, klaňajte sa!
Počte, plesajte Pánovi, privolávajte Skale
svojej spásy: Predstúpne pred Jeho tvár a
chválami a so spevni mu plesajte.

Narodil sa nám Kristus, počte, klaňajte sa!
Bo je Bohom veľkým a nad všetkými bohmi
veľký Kráľ. Sú v Jeho rukách zemskej hlbiny
a Jeho sú aj horské výšiny.

Počte, klaňajte sa!

Jeho je more, lebo On ho učinil, i suchá zem,
čo Jeho ruky stvárnil: Počte, padnime a
sklonme sa, klaknime pred Pánom čo stvoril
nás. Lebo On je náš Boh a my ľud Jeho pastvi-
ny a ovce Jeho ruky.

Narodil sa nám Kristus, počte, klaňajte sa!
Bár by ste počuli dnes Jeho hlas:

"Nezatvrdzujte svoje srdcia ako v Meribe,
ako v deň Massy na púšti, kde vaši otcovia
na pokúšali, skúšali ma, hoc moje činy
videli.

Počte, klaňajte sa!

Štyridsať rokov ošklivilo sa mi toto pokole-
nie, a riekol som: Ľud so srdcom sú blúdja-
cim a moje cesty neznajú. Za to som v svojom
hneve prisahal: nevôjdu v odpočinok môj!"

Narodil sa nám Kristus, počte, klaňajte sa!

Sláva Otcu....

Počte, klaňajte sa!

Narodil sa nám Kristus, počte, klaňajte sa!

JIS, pieseň č. 90: Tebe sa tu klanáme...

- za oheň lásky, ktorá urobila z chladnej betlehemskej noci žiaru, čo zohrieva ľudstvo cez tisícročia. Kiež na slávu Božiu horí v nás silná láska, zapálená z ohníka Tvojho Srdca,

- za lásku Tvojej matky Márie a Tvojho ochrancu svätého Jozefa. Chceme oslavovať Teba i ľudí, ktorí žijú s nami a s ktorými sa stretávame silnou, živou a účinnou láskou,

- za službu, ktorú Ti pri príchode na svet preukazovali Panna Mária a svätý Jozef. Kiež je vždy slávou Boha život rodín z ktorých sme vyšli, ktoré pozakladali naši blízki, i život všetkých ľudských rodín. Kiež je slávou Boha i život reholných rodín,

- za radosť, ktorú si doniesol všetkým ľuďom. Chceme oslavovať Boha radosťou z Tvojej blízkosti a z toho, že môžeme byť v Tvojich službách,

- za radosť z toho, že Ťa môžeme nasledovať v poníženíach a nedostatkoch,

- za radosť, ktorú chceme ako Tvoj dar rozdávať všetkým ľuďom,

Tvoja radosť, radosť opravdivá, nech zaplaví celý svet, nech naplní všetky priepasti v ľuďoch, kde je teraz úzkosť, zloba a strach. Tvoja opravdivá radosť nech sa dostane všetkým trpiacim, utláčaným, ale i utlačovateľom. Oslavovať chceme Boha za zvláštne dary, ktoré sa nám osobitne dostali.

/Chvíľa ticha, rozmýšľania/

Sláva Bohu nech spieva naša radosť cez celý život na zemi a cez celú večnosť v Tvojej blízkosti. Amen.

JKS, pieseň č. 71- Plesajte kresťania.

Čítanie : Lukáš 2, 8 - 10.

Modlíme sa:

Ježišu náš! Duša nám prekypuje radosťou z Tvojej blízkosti. Ako sme Ti za to vďační! Kiež by sme Ti to mohli a vedeli celkom vysloviť. Ale Ty vieš o našej nedostatčnosti. Preto Ti celkom jednoducho chceme povedať, že Ti ďakujeme za všetko.

Vďaky Ti vzdávame :

- za Tvoj príchod na svet,
- za všetky Vianoce od počiatku do konca sveta,
- za našu radosť a za všetku radosť na svete,
- za to, že si nám doprial oslavovať tieto Vianoce v Tvojej blízkosti a v našom spoločenstve,
- za to, že Ti môžeme rozprávať o svojej radosťi,
- za všetkých, ktorí sa dnes tešia a azda si ani neuvedomujú, že Ty si im umožnil túto radosť,
- za všetky dary, ktoré si ľudia poskytujú cez tieto Vianoce,
- za to, že ukazuješ správnu cestu ľuďom láskou, pravdou a chudobou svojho narodenia,
- za všetko Tebe!

Svoju vďačnosť by sme radi prejavili darmi. Preto Ti darujeme :

- celých seba bez výhrady,
- svoje myšlienky. Kiež sú vždy darom, dôstojným Teba,

Čítanie: Lukáš 2, 1-8.

Modlime sa:

Ježišu náš, si nám taký blízky. Pred dva tisíc rokmi si sa priblížil k nám až natoľko, že si sa stal jedným z nás. Hoci Boh, stal si sa chudobným dieťaťom, aby si nás urobil deťmi Božími. Aby tvoja blízkosť nikdy neprestala, rozhodol si sa bývať s nami - vo Sviatosti Oltárnej. I teraz si tu s nami v jasliach a v monštrancii na oltári. Chceme tu pri Tebe stráviť aspoň malú chvíľku, aby sme oslávili pamiatku Tvojho narodenia. Z plného hrdla chceme prespevovať s anjelmi: "Sláva Bohu na výsostiach".

Sláva Bohu na výsostiach:

- za Tvoj príchod, lebo je najväčším prejavom Božej lásky,
- za pravdu, cestu a život, ktoré si nám svojim narodením priniesol,
- za spev, akým bol Tvoj život lásky, aby sme i my žili takým istým životom,
- za Tvoju veľkú chudobu a biedu, aby aj každý náš nedostatok, ktorý nám zošleš, bol chválou Boha,
- za zimu, ktorú si musel znášať v betlehemskej maštali bez domova, aby naše terajšie postavenie a všetkých ľudí, čo stratili domov, bolo slávou Boha,
- za službu zvierat, ktoré Ťa zohrievali v chladnej maštali. Kiež je i naším pričinením slávou Boha i nerozumné stvorenstvo, stroje s ktorými pracujeme, továrne, polia i lesy,
- za svetlo betlehemskej noci, ktoré bolo obrazom pravdy, ktorú si doniesol ľuďom. I my chceme oslavovať Boha vyznávaním a šírením Tvojej pravdy,

- svoje chcenie. Kiež sa nikdy neodchýľuje od Tvojích ciest,

- svoje city. Kiež je v nich vždy Tvoj poriadok,

- svoju lásku. Nech je v nás vždy usporiadaná podľa Tvojho hlavného príkazu,

- svoje práce, duševné utrpenia, aby si ich premenil na požehnanie pre všetkých, ktorí Ťa v utrpení urážajú,

- svoje telesné utrpenia, aby si za ne dal zdravie všetkým, ktorí ho stratili,

- svoje úzkosti, neistotu a starosti, aby si za ne potešil všetkých zarmútených,

- svoje radosti, aby sa v Tvojej blízkosti očistili a zdokonalili všetci.

Vďaky Ti vzdávame za zvláštne milosti a darujeme Ti svoje osobitné dary.

/Chvíľa ticha, uvažovanie/

Vďaky Ti vzdávame za všetko, čo sme a čo máme, za všetko Ti ďakujeme. Amen.

JKS, pieseň č. 54: Hľa, zástup zboru anjelského...

Čítanie: Ján 1, 1 - 14.

Modlime sa :

Ježišu náš, pri pohľade na Tvoju nesmier-
nu dobrotu, ktorá nám neprestajne dáva svoje dary, zahanbujú nás naše vlastné nedostatky v láske voči Tebe a kričdy, ktorých sa Ti dostáva od ľudí. Preto Ťa odprosujeme:

- za zneuctenie Vianoc,

- za lživé útoky na Teba,

- za krivdy, ktorých sa dostáva Tvojmu tajomnému Telu, svätej Cirkvi,
- za bludy, ktoré sa predkladajú miesto Tvojej pravdy,
- za nenávisť, ktorá sa rozpína na úkor Tvojej lásky v srdciach ľudí,
- za surovosť, ktorá je zatvrdlivá voči Tvojej láskavosti,
- za neveru a nevďačnosť všetkých ľudí,
- za našu nelásku voči Tebe,
- za nedôslednosť v zachovávaní príkazov a svätých pravidiel,
- za všetky naše chyby.

Ježišu náš, Ty si naše všetko. Ty máš všetko, Ty riadiš všetko. Preto prichádzame k Tebe i so svojimi prosbami. Prosíme Ťa :

- aby všetci poznali nutnosť a užitočnosť oslavy Boha,
- aby sme mali silu vydávať svedectvo o Tebe ako naši bratia mučeníci,
- aby sme vedeli prekonávať krivdy podľa Tvojho príkladu,
- aby sme horeli nadšením Tvojich apoštolov a šírili Tvoje kráľovstvo,
- aby naši príbuzní vedeli pochopiť naše odhodlanie.

Odprosujeme Ťa za naše zvláštne chyby a prosíme Ťa za naše zvláštne záležitosti.

/Prestávka/

Prosíme Ťa, ponechaj si nás vo svojej službe navždy. Amen,
JKS, pieseň č. 92: Víťaj náš Ježiško narodený.

Litánie k najsvätejšiemu menu Ježiš.

Požehnanie.